4/11
apríl - duben
2011
ročník 81

Rozsievač
Rozsévač

Časopis Bratskej jednoty baptistov
Časopis Bratrské jednoty baptistů

Naklonila se do hrobu
a spatřila dva anděly v bílém
rouchu, sedící na místě,
kde předtím leželo Ježíšovo tělo.

Jan 19, 11 -12

Muslimský svět

Téma čísla

Radosť v živote

Baptisté pomáhají Japonsku

Japonsko postihlo silné zemětřesení s následnou vlnou tsunami. Obětí na životech je až 27 tisíc. V současné době se velkému množství obyvatel nedostává ani základních potravin. Světová baptistická aliance (BWA) vysílá na místo záchranný tým a zároveň vyzývá členské jednoty k finanční pomoci.

Výkonný výbor (VV) Bratrská jednota baptistů ČR vyhlašuje sbírku na pomoc katastrofou postiženému Japonsku. VV současně zašle BWA předběžnou pomoc ve výši 300 tisíc Kč. Bude-li výtěžek sbírky vyšší, budou na pomoc Japonsku zaslány všechny vybrané prostředky. Sbírka bude trvat do 30. dubna 2011. Výtěžek sbírky zasílejte pod variabilním symbolem číslo sboru + 911857 na číslo účtu 63 11 23 09/0800.

Jednotlivci mohou zasílat své dary pod variabilním symbolem 911857 na stejné číslo účtu. Děkujeme za Vaši pomoc.

Zároveň prosíme o modlitby za lidi postižené touto nebývalou tragédií.

S bratrským pozdravem
Luděk Šíp, tajemník VV

Koncert pre Japonsko

Koncert pre Japonsko, ktorý sa uskutočnil v piatok 1. apríla v Bratislave, zaplnil skoro všetkých 2 000 miest bratislavského Veľkého evanjelického kostola. Dobrovoľná zbierka vyniesla na mieste 4 706,93 eur. Slovenský Červený kríž odošle plnú sumu Japonskému Červenému krížu.

Muzikantov aj návštevníkov priviedol na výnimočnú benefičnú akciu pocit spolupatričnosti a súcitu k Japonsku, ktoré sa dodnes spamätáva z ničivého zemetrasenia z 11. marca 2011.

„V mene japonskej vlády a všetkých Japoncov chcem vyjadriť Slovensku moju hlbokú vďačnosť za spoluúčasť a podporu. Charitatívny koncert je pre nás veľkým povzbudením. Japonci prežívajú túto katastrofu s maximálnou disciplínou a jednotou. Verím, že sa nám podarí prekonať všetky následky s našou vlastnou pomocou, aj pomocou celého sveta," vyjadril svoje presvedčenie japonský veľvyslanec na Slovensku Yoshio Nomoto.

Po minúte ticha odštartoval hudobný program s Oskarom Rózsom, Eugenom Vizvárym, Anitou Soul a Martinom Valihorom. Vynikajúci slovenský muzikant priznal, že má k ostrovnej krajine veľmi blízky vzťah. „V Japonsku som strávil veľmi veľa chvíľ, precestoval som ho celé od Sendai až po Sapporo. Účinkoval som takmer v každom veľkom meste. Cítim veľký súcit s krajinou a s jej veľmi silným národom. Japonsku prajem veľmi skorý návrat, aj keď niektoré veci sa vrátiť nedajú," povedal Valihora. Spoluúčasť s ostrovnou krajinou vyjadrila piesňami O pomoc volám a Amazing Grace aj Mária Čírová. Pridali sa The Hope Gospel singers pod taktovkou Ivety Viskupovej a Kresťanský komorný orchester ZOE s hosťujúcim husľovým virtuózom Robertom Marečkom.

S myšlienkou zorganizovať charitatívny Koncert pre Japonsko prišla huslistka a študentka VŠMU Mária Vaculová. „Koncert pre Japonsko znamenal pre Japoncov žijúcich na Slovensku obrovskú podporu. Povzbudzujúce listy odošlú spoločne do Japonska organizátori koncertu.

Koncert pre Japonsko zorganizovala platforma Kresťania v meste pod záštitou predsedníčky vlády SR, pani Ivety Radičovej za prítomnosti viacerých veľvyslancov v SR.

Agentúra Sita

Obsah

Baptisté pomáhají Japonsku (L. Šíp) /2
Koncert pre Japonsko
Moc vzkriesenia pri nás a v nás (J. Szőllős) /3
Jeho největší čin (E. T.) /4
Priblížme sa k Bohu /5
Velkopáteční kázání (V. Pospíšil)
Pán Bůh se zjevuje zcela nekonvenčne /6
Šéf egyptské organizace na ochranu lidských práv se po pádu Mubaraka obává uchvácení moci Muslimským bratrstvem (R. Spivak)
Rod Žerotínů (V. Pospíšil) /8
Odpustme a bude nám odpustené (P. Pivka)
Chráňme svoju myseľ (M. Mišinec) /9
Reč kríža - báseň (J. Kučera)
Dvanásťročný Ježiš v jeruzalemskom chráme (D. I. Vaňková) /10
Den Ježíše Krista (M. Horáčková) /11
20 rokov Detskej misie (J. Kováč) /12
Jeď na misii právě ty! (E. Poloha) /13
Word of Life - Biblický Institut Maďarsko (V. Chumchal)
Exit 316: Kresťanskí vedúci mládeže o imidži (J. Volanský) /14
Majte takých v úcte (L. Počai) /15
Rozlúčka so sestrou Boženkou Kešjarovou (R. Dvořáková) /16
K oslavě vzniku státu Izrael - Terezín 2011
Svetlý breh - báseň (O. Betko)
Aktualita - Velká Británia (11. marca, RV) /17
Inzercia - Rádio7
Inzercia - Porozumění prorocké důležitosti knihy Genesis
Dosáhli vrcholu? (M. Horáčková) /18
Až půjdu - báseň (M. Rafajová) /20

Časopis Bratrské jednoty baptistů v ČR a Bratskej jednoty baptistov v SR

Rozsievač

Šéfredaktor Stanislav Kráľ.
Zástupca šéfredaktora Jan Titěra.
Redakčná rada: S. Baláž, M. Kešjarová, M. Horáčková, K. Kvačková, V. Pospíšil, E. Pribulová, E. Titěrová,
Grafická koncepcia časopisu a prílohy ZRNKO: Anton Vrana.
Jazyková a redakčná úprava: J. Cihová, M. Horáčková, L. Miklošová a M. Matoušková.
Redakcia a administrácia:
Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava, tel./fax +421 2 43 42 11 45.
E-mail: rozsievac@baptist.sk
Vychádza desaťkrát do roka.
Cena výtlačku 1,35,- Euro, predplatné na rok 13,50,- Euro + poštovné pre domácich (ČR a SR) jednotlivých odberateľov 6,- Euro na rok.
Poštovné pre zahraničie 27,- Euro na rok.
Bankové spojenie:
ČR: Česká spořitelna Praha, č. ú. 63112309/0800, var. symbol 911 840.
SR: SLSP Bratislava, číslo účtu 11489120/0900, var. symbol 888.
Platby zo zahraničia:
Názov účtu: Rozsievač - časopis Brat.jed.baptistov Súľovska 2, 82105 Bratislava, Slovenská republika
číslo účtu: 0011489120, Kód banky: 0900
S.W.I.F.T.: GIBASKBX Clearing: SLSP SC
REUTERS: SVBR, SVBS, SVBT, SVBU
Objednávky:
ČR: BJB, Výkonný výbor v ČR, Na Topolce 14, 140 00 Praha 4
SR: Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava
Uzávierka obsahu čísla 4/2011: 15. 4. 2011
Výroba: tlačiareň **Weltprint, s. r. o.,** Bratislava
ISSN 02316919 – MK SR 699/92

editorial

Moc vzkriesenia pri nás a v nás

(Ef 1, 19 – 23)

V tomto mesiaci budeme opäť sláviť Veľkú noc, najväčší sviatok nás kresťanov, pripomenieme si obeť Pána Ježiša Krista na golgotskom kríži a budeme oslavovať Jeho slávne zmŕtvychvstanie.

Aj oslavy Veľkej noci, hoci si uvedomujeme a vieme, že sú najvýznamnejším sviatkom pre nás kresťanov, sa môžu stať formálnymi a viac alebo menej vyprázdnenými. Každá slávnosť, každá oslava sa môže stať a stáva veľmi formálnou, ak nie je priamo vztiahnutá k nám osobne.

Možno si povieme, že v prípade udalostí, ktoré si pripomíname a ktoré oslavujeme cez veľkonočné sviatky, to pri reálnych kresťanoch nehrozí.

Každého z nás sa totiž bytostne dotýka obeť Pána Ježiša a Jeho slávne zmŕtvychvstanie. Vďaka týmto skutkom, ktoré Pán Boh vykonal, môžeme mať odpustenie hriechov a večný život. Je to bezpochyby tá najvýznamnejšia udalosť, ktorá ovplyvňuje nielen náš dočasný, ale aj náš večný život. Bytostne sa dotýka každého z nás, a preto ju môžeme a máme oslavovať.

Oslavy Veľkej noci v sebe vždy spájajú veľký smútok, ale aj veľkú radosť. Počas Veľkého piatku si môžme intenzívnejšie uvedomovať hĺbku a veľkosť svojho hriechu, pre ktorý musel Pán Ježiš trpieť a zomrieť na golgotskom kríži a cez nedeľu vzkriesenia môžeme prežívať radosť z toho, že Pán zvíťazil nielen všeobecne nad hriechom a smrťou, ale že On zvíťazil aj nad mojím vlastným hriechom a smrťou. To je ten osobný rozmer osláv, ktorý odlišuje všeobecné oslavy nejakého výročia, ktoré sa nás až tak netýka, od slávenia niečoho, čo sa nás bytostne týka.

Zdá sa mi však, že my kresťania predsa nedokážeme vždy s plnou radosťou prežívať sviatky Veľkej noci, lebo reálny dosah jej udalostí na náš život odsúvame do minulosti a do budúcnosti a len čiastočne ich prežívame v prítomnosti. Očistenie od hriechov, aj keď ho prežívame dennodenne, predsa len čiastočne odsúvame do minulosti, keď sme sa obrátili k Bohu a vyznali sme svoje hriechy. Účinok vzkriesenia zase odsúvame do budúcnosti, ako niečo, čo sa týka života po našej smrti.

Text Písma v liste Efezským nás upozorňuje práve na ten prítomný rozmer a význam vzkriesenia pre náš každodenný život. Apoštol Pavel sa modlí za nás veriacich, aby sme mohli spoznať, čo je to za nesmierna Božia moc vzkriesenia pri nás a v nás (v. 19). Ona pôsobí už teraz a nielen až niekedy v budúcnosti. Už teraz sme s Kristom vzkriesení k novému životu.

Môžeme uplatniť túto moc vzkriesenia v zápase s pokušením, s vlastným telom, ale aj v zápase so zlými duchovnými mocnosťami, lebo vzkriesený Pán Ježiš Kristus, ktorý žije v nás skrze Ducha Svätého, už nad nimi zvíťazil a je posadený nad každú takúto mocnosť a panstvo (v. 20 – 21). Práve preto, že túto moc neuplatňujeme už teraz v prítomnosti, kráčame častokrát životom ubití prehrami, zlyhaniami a svojimi hriechmi.

Jarná príroda okolo nás, ktorá sa nezadržateľne prebúdza k novému životu, nech je pre nás obrazom, svedectvom o tom, že nový život víťazí už teraz, nielen niekedy v budúcnosti. Aj v nás má nový život víťaziť už teraz v prítomnosti, nielen niekedy v budúcnosti.

Keď budeme oslavovať tohto roku sviatky vzkriesenia Pána, pamätajme, že to nie je niečo, čo sa týka len našej budúcnosti. Máme vedieť, nielen teoreticky, ale aj z praktickej skúsenosti a z jej uplatňovania v každodennom živote, akú nesmiernu Božiu moc vzkriesenia máme v sebe a pri sebe. Myslím, že pri tomto vedomí, pri takomto poznaní, za ktoré sa modlí aj apoštol Pavel, budú naše oslavy ešte radostnejšie a intenzívnejšie a vzkriesenie pre nás nebude len vzdialenou, či bližšou budúcnosťou, ktorá nastane po našej smrti, ale každodennou realitou.

Ján Szőllős

Jeho největší čin

Tesař z Galileje jde jednoho dne kázat lidem a mluvit s nimi o Bohu. Činí divy a uzdravuje. Jeho největší čin však byl vykonán na jednom pahorku v blízkosti Jeruzaléma.

Byli to zcela obyčejní lidé na ulici, kteří byli pro Ježíše důležití. V Bibli čteme, že početný zástup mu rád naslouchal (Mk. 12, 37). Vždyť Ježíš také patřil k pracujícím obyvatelům. V záznamech učedlníků je zpráva, že Ježíš byl tesařem. Nechtěli byste také strávit jeden den v malé dílně otce Josefa, abyste přihlíželi, jak Ježíš zacházel s tesařským nářadím?

Někdy zapomínáme na to, že Ježíš byl nejen pravým Bohem, ale také pravým člověkem. Na rukou měl mozoly, když mu sklouzlo dláto a řízl se do prstu, byla jeho krev červená a teplá – tak jako naše. Věděl, co to znamená mít dlouhý pracovní den a přijít večer domů unaven a vyčerpán. A on znal nejen namáhavou tělesnou práci – on znal také veškeré lidské utrpení. Rozuměl sužujícím otázkám lidí. To je jeden z důvodů, že Ježíš mohl říci slova, která byla výzvou k uchopení se pomoci, kterou připravil: **„Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout“ (Mat. 11, 28).**

Avšak největší čin, který Ježíš učinil, se nekonal v tesařské dílně, ani při svatbě v Káni Galilejské, kde proměnil vodu ve víno, ani tehdy, když vracel slepým zrak, otvíral uši neslyšícím a mrtvé budil k životu. Ani poselství, které zvěstoval s plnou autoritou, nebylo jeho největším činem.

Svoje největší dílo vykonal pro naše spasení svou smrtí na Golgotě a svým zmrtvýchvstáním. V temných hodinách, když visel na kříži, nesl břemeno, které ještě nikdo na celém světě nemusel nést. Na kříži byl usmrcen pro naši vinu. Římští vojáci mu přibili ruce a nohy hřeby. Byly to však zcela jiné hřeby, hřeby neviditelné, které jej držely na kříži, ačkoli by z něj mohl sestoupit, kdyby byl chtěl.

První hřeb: Láska

Než přišel Ježíš na tento svět, lidé nevěděli, jak je Bůh velmi miluje. Nenávist, hořkost, nesnášenlivost, pobožnůstkářství určovaly jejich společenství. Do této temnoty daroval Bůh svého Syna a svět jej za to odměnil nenávistí a pronásledováním. Ježíš se narodil v Betlémě a hned po jeho narození a zvláštních událostech nařídil král Herodes usmrtit v Betlémě a v celém okolí všechny děti do dvou let věku. Měl strach, že vyroste jiný král a připraví jej o trůn.

Když Ježíš začal se svou kazatelskou službou, setkával se s nenávistí zákoníků a farizeů. Jeho pravdivé poselství odhalilo jejich pokrytectví. Avšak i nejvyšší kněží jej nenáviděli. Obávali se jeho oblíbenosti v lidu. Měli starost, že odlákají lidi od jejich pochopení víry. A právě tak jej nenáviděli i Římané, protože zvěstoval lásku a zřeknutí se násilí. Přitom všem měl Ježíš velký cíl na zřeteli – GOLGOTU. Proto přišel na tuto zem. Ještě nikdy neprožil svět takovou nesobeckou lásku.

Svět také nemohl pochopit, co se to na Golgotě stalo. Byl to právě tento hřeb Boží lásky, který držel Ježíše pevně na kříži. On nesl naše hříchy. Svou smrtí nás osvobodil od naší viny a odsouzení. Je možné přistupovat k této lásce jinak než s jásavou vděčností a odhodláním následovat Ježíše?

Druhý hřeb: Poslušnost

Ježíš žil od počátku ve stínu kříže. Byl ještě zcela mladý, kdy pověděl, že musí dělat dílo svého Otce. Později když vyrostl, hovořil o své službě obětí na kříži. Jeho řeči ukazovaly vždy na smrt, která stála před ním. Od samého počátku mířila jeho služba jako šíp na Golgotu a naplnění pověření od Boha. O něm platí: **„Který sám sebe vydal za naše hříchy, aby nás vysvobodil z nynějšího zlého věku podle vůle našeho Boha a Otce“ (Gal. 1, 4).** Ježíš poslechl příkaz svého Otce. Byl připraven dát se přibít na kříž. To jej učinilo jedinečným příkladem. Ježíš si přeje, abychom také my jej následovali ve věrnosti. Tím je míněna nejen poslušnost ve slovech, ale také v činech. On chce, abychom se přiznávali k Němu, Jeho slovu a Jeho poselství, ať to stojí, co stojí. Zahleďme se na něj, jak visí na golgotském kříži! Tam zřetelně ukázal, co to znamená poslouchat Boha.

Jeho smrt na Golgotě ukazuje, co znamená poslušnost vůči Boží vůli. Zdá se, že svět zapomněl na událost, která se stala před 2 000 lety. A přece lidé, kteří poznali moc kříže, přijali

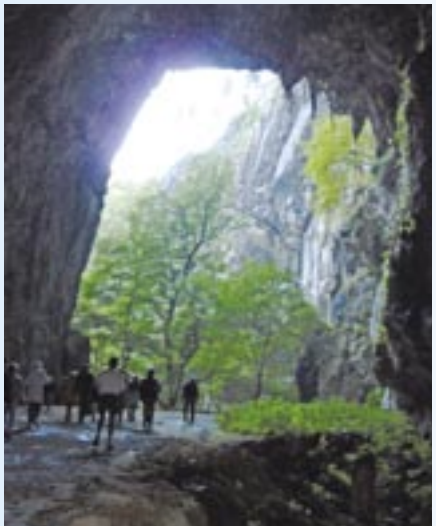

čin záchrany pro sebe. Smrt Ježíše Krista na kříži nás vybízí k tomu, abychom byli poslušnými a následovali jej: **„Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne“ (Mat. 16, 24).** Naším životem, který ctí Ježíše, bude pohnut také svět, aby v Ježíše uvěřil.

Třetí hřeb: Hřích

Prorok Izaiáš psal ve svém proroctví mnoho o oběti, kterou Ježíš přinesl: „Byly to však naše nemoci, jež nesl, naše bolesti na sebe vzal, ale domnívali jsme se, že je raněn, ubit od Boha a pokořen. Jenže On byl proklán pro naši nevěrnost, zmučen pro naši nepravost. Trestání snášel pro náš pokoj, jeho jizvami jsme uzdraveni“ (Iz. 53, 4-5). Kdyby na světě nebyl hřích, nebyl by kříž nutný.

Dřevěný kříž, na kterém Ježíš zemřel, je viditelným symbolem. Ukazuje nám, že na kříži jsme měli být my, protože jsme viníky. Proto Ježíš zemřel na našem místě na kříži. Hřeb hříchu jej tam pevně držel. A nejednalo se jen o hřích obecně, byl to tvůj a můj hřích. Kdo si myslí, že nepotřebuje odpuštění, tomu je Golgota lhostejná. Ale Bůh dobře zná nás lidi. Ví, že myslíme na zlé věci, říkáme je, a také je děláme. Proto dal svého Syna, aby zemřel pro nás, pro každého, pro ty, kteří žijí v přítomné době i pro všechny příští generace.

Golgota je místem, které rozhoduje o věčnosti. Kříž dělí lidstvo na dvě skupiny: zachráněné a ztracené. Když se spolehnete na Boží pravdu a následujete Ježíše, jste vykoupeni. Odmítnete-li tuto pravdu, jste ztraceni.

Ještě po dvou tisících letech jsou Ježíšovi následovníci v menšině. Kříž vrhá svůj stín stále stejně na tento svět a výkřik: „Ukřižujte ho!“ by ještě zazněl z mnohých úst.

Největší a nejkrásnější čin, který Ježíš učinil, byla jeho smrt na kříži a jeho zmrtvýchvstání. On přišel na tento svět jen proto, aby prolil svou krev na tvém a mém místě, abychom mohli žít. Ježíš Kristus nám může pomoci řešit naše problémy, osvobodit nás od našich břemen a upokojit naše srdce. A můžeme zakoušet Boží pokoj, který je nad naše pomyšlení. (Fp. 4, 7).

Když otevřeme Ježíši své srdce a uvěříme jeho dílu smíření na golgotském kříži, budeme jednou stát před všemohoucím Bohem čistí od všech svých hříchů.

Smíme tedy věřit, že Ježíš také pro nás zemřel a pro nás vstal z mrtvých, a postavit na tom svůj život. Do nebe nepřijde nikdo, kde nepřijal Ježíše jako svého osobního Spasitele.

Z kázání Billy Grahama
Přel. E.T.

Priblížme sa k Bohu

Neviem, či ste si už niekedy položili otázku: „Ako blízko som pri Bohu?“ Možno ste nikdy nad tým neuvažovali, ale zrejme ani jeden človek na tejto zemi nemôže prehlásiť, že je už tak blízko Bohu, že viac sa Mu už ani nemôže priblížiť, že pre neho výzva Božieho Slova „Priblížte sa k Bohu“ (Jak 4, 8) neplatí. Úplnú blízkosť Božiu prežijeme až v nebeskom Jeruzaleme, ale kým sme na tejto zemi, vždy sa môžeme k Bohu viac priblížiť.

Blízkosť k Bohu sa nedá odmerať na metre či centimetre. Blízkosť k Bohu vyjadruje intenzita nášho vzťahu, našej komunikácie s Ním. Jednoducho povedané – intenzita našej lásky k Nemu. Je prirodzené, že túžime a chceme byť čo najbližšie k tomu, koho milujeme.

Boh chce byť čo najbližšie k nám a Božie Slovo nám svedčí, že až „žiarlivo túži“ po nás (Jak 4, 5). On vo svojej nesmiernej láske k nám urobil všetko pre to, aby sme mohli prísť k Nemu a skrze obeť Pána Ježiša Krista nám otvoril cestu k trónu svojej milosti.

Cesta do Božej blízkosti je otvorená pre každého z nás. Aby som sa mohol priblížiť k Bohu, v prvom rade musím zistiť, kde sa práve nachádzam vo vzťahu k Nemu. Práve obdobie pred Veľkou nocou, v cirkevnej tradícii zakotvené ako obdobie pôstu, ktoré práve prežívame, je obdobím, keď máme a môžeme skúmať a na modlitbách pred Bohom premýšľať, kde sme v rôznych oblastiach svojho života vo vzťahu k Bohu.

To, čo nás vzďaľuje, oddeľuje od Boha, je náš hriech, ktorý sa prejavuje v rôznych formách aj u veriacich ľudí. Prvým krokom, ktorým vykročíme smerom bližšie k Bohu, nech sa kdekoľvek nachádzame, je preto pokánie z tých vecí v našom živote, ktoré nám Duch Boží odhalí ako hriešne. Výzva „priblížte sa k Bohu“ je v tej časti Jakubovho listu, kde ostrými a tvrdými slovami karhá „zosvetáčtenie“ veriacich, a je súčasťou výzvy k pokániu. Pravé pokánie nie sú len slová ľútosti, ale aj opustenie hriešnych zvykov, ktoré nás vzďaľujú od Boha. Skutočná zmena nastane, keď nielen oľutujeme a zmeníme svoje konanie, ale keď obnovíme, zmeníme svoje zmýšľanie, svoje postoje, prehodnotíme svoje priority, keď sa „obnovíme duchovným zmýšľaním“ (Ef 4, 23), keď myslíme čoraz viac v súlade s Božou vôľou, keď myslíme na to a hľadáme to, čo je hore, a nie pozemské, pominuteľné veci (Kol 3, 1– 2).

Táto výzva je spojená s nádherným zasľúbením, že ak sa my priblížime, urobíme hoci len malý krôčik smerom k Bohu, On sa priblíži smerom k nám a zvyčajne nielen o malý krôčik, ale tak blízko, ako Mu to dovolíme.

Ak si to už niekedy zažil, tak vieš, že nie je nič úžasnejšie než prežívať, aj keď na tejto zemi zatiaľ nedokonalú Božiu blízkosť. Priblížime sa, alebo ostaneme stáť?

Velkopáteční kázání

Vlastimil Pospíšil

Navštívil jsem zvláštní velkopáteční kázání a naslouchal jsem přitom dvěma „kazatelům“, kteří zde, v Sixtinské kapli, „kázali“ naposledy do roku 1564. Byli to malíři těch nejzvučnějších jmen na světě: Michelangelo a Rafael. Viděl jsem zde i díla jiných malířů, ale nejvíc mne oslovili právě tito dva.

Když jsem vkročil do Sixtinské kaple ve Vatikánu, zůstal jsem chvíli stát jako přikován. Naslouchal jsem „kazatelům“ svým zrakem i srdcem. Své „kázání“ začali stvořením, prošli celou Biblí až k poslednímu soudu.

Snad žádné velkopáteční kázání na mne nikdy nezapůsobilo tak silně jako Michelangelovy a Rafaelovy obrazy. Nejvíce jsem vnímal krásu myšlenky, pokud to tak lze vyjádřit. Biblické děje jsem viděl jako na dlani. Snad nejznámější Michelangelův obraz, zachycující Boží ruku, vztahující se k ruce Adamově, mne silně oslovil. Viděl jsem přibližující se dvě ruce, viděl jsem, jak se Bůh přibližuje k člověku. O Velikonocích to bylo zvlášť působivé a „naslouchání“ těmto obrazům o velikonočním Velkopátku je opravdu zvláštní.

Vyobrazení stvoření, vyhnání člověka z ráje a vlastně celých dějin ukazuje na Toho Jediného. A Michelangelo šel ještě dál. Šel za dějiny Izraele, až k poslednímu soudu. Ale i na posledním soudu je uprostřed Ten Ukřižovaný a Zmrtvýchvstalý, Boží Beránek. Kolem Něj se točí nejen dějiny, ale i počátek stvoření a počátek člověka. Stejně tak i poslední soud a nový počátek!

Michelangelo vidí právě stvořeného Adama jako jemného muže s krásnou tváří. Vidí tak i Evu a v tomto pojetí je také ztvárnil. Avšak Adam i Eva ztratili vyhnáním z ráje svou podobu. V Michelangelově pojetí už jsou to jiní lidé. Dnes má člověk jinou podobu, kterou nelze přirovnat k té původní - před pádem.

Michelangelo krásně znázorňuje boj Davida s Goliášem. Jak slabý a přehlížený vítězí nad silným, před nímž se třese král Saul i celá jeho armáda. Je vždy opakem malosti a slabosti síla a vítězství? Nikoliv. Mladí a slabí nevítězí automaticky, ale jen tehdy, spolehnou-li se na živého, jednajícího Boha.

Michelangelovo „kázání“ na Velký pátek v Sixtinské kapli se však nedotklo všech přítomných stejně silně. Viděl jsem na turistech, že odcházejí takoví, jací sem přišli. Proč? Lidské srdce je nenapravitelné. K nápravě lidského srdce je třeba výměny srdce. A to nezpůsobí ani Michelangelo svými krásnými obrazy. Pod dojmem obrazů člověk sotva zatouží po změně svého srdce. Takovou proměnu může učinit jen Ten ukřižovaný a Zmrtvýchvstalý Pán!

Pán Bůh se zjevuje zcela nekonvenčně

Jesus-Revolution v arabských zemích – HALELUJA!!!

V těchto dnech je to hlavně politická revoluce v arabských zemích, která je v ohnisku pozornosti ve sdělovacích prostředcích. Je však také jiná „revoluce", o níž se média nezmiňují. Zprávy, které dostáváme, poukazují na to, že právě v těchto zemích, jako vůbec celosvětově, čím dál víc muslimů se obrací ke křesťanství.

Ačkoliv se na Blízkém a Středním východě šíří radikální islámské proudy, roste zároveň v čím dál více zemích počet muslimů, kteří se stávají křesťany, jak udává organizace „Open Doors". Ve všech 18 arabských zemích jsou dnes křesťanské sbory. Většina z nich vznikla během uplynulých 25 let. Dle „ZeeNews" se ročně celosvětově obrací šest milionů muslimů k Pánu Ježíši.

To se ještě nikdy nestalo

To potvrzuje také Nizar Shaheen ze „Light for the Nations", z křesťanského TV programu, vysílaného do celého muslimského světa, a tvrdí: „Všude v celém arabském světě přijímají lidé Pána Ježíše."

Páter Zakana Henein, koptický kněz z Egypta, to potvrzuje: „Co se dnes děje v muslimském světě, se ještě nikdy neudálo. Mnozí muslimové ze všech společenských vrstev – mladí a staří, vzdělaní a nevzdělaní, muži i ženy, dokonce i extrémisté – přijímají Pána Ježíše Krista jako svého Vykupitele!"

Změněný život

Kristýně Dargové řekl Pán ve snu, že má jít do určitého arabského města. Jako příklad uvádí Henein Samera Achmada Muhammeda. Muhammed se mnoho roků dál vzdělával, aby se mohl stát vahabitským šejkem. To jsou lidé, kteří reprezentují radikální formu islámu. Muhammed před tím nenáviděl křesťany a církev, ale jeho srdce se změnilo, když uslyšel evangelium. Dnes prohlašuje: „Zasvětil jsem svůj život Pánu Ježíši Kristu, On mi odpustil všecky hříchy a dal mi věčný život, pokoj a radost." Muhammed je jeden z mnoha Arabů, kteří přišli k Pánu Ježíši.

Heidi Baker z „Iris Ministries" vidí, jak tisíce afrických muslimů přijímají Pána Ježíše a dávají se pokřtít. „Je to pravděpodobně jediné místo na světě, kde muslimové tak rychle přicházejí ke Kristu," říká. „Mnozí lidé mají sny. Zjevuje se jim Pán Ježíš." Odhaduje: „Dobrá polovina našich pastorů jsou bývalí imámové z mešit."

Pán Ježíš se zjevuje

Jako typický úkaz té „Ježíšovy revoluce" označuje Kristýna Dargová ve své knize „Zázraky mezi muslimy" tyto události. Dargová píše, že také ona slyšela ve snu Boží hlas, který jí řekl, aby šla do jistého města, kde se právě ty zvláštní události děly. Vydala se tedy na cestu a popisuje ty zázračné události ve své zmíněné knize.

Jusuf Engin je Turek a žije ve Wattwilu. Ví z vlastní zkušenosti, jak se Pán Ježíš často zjevuje muslimům ve snech a ve viděních. Engin si na svém počítači nastavil diskusní fórum, aby mohl diskutovat s některými lidmi v Turecku. Najednou se hlásil jakýsi muž. „Haló, kdo jsi? Proč jsi na této adrese?" ptá se Engin. Volající muž se představil. Řekl, že žije v Turecku a že sám neví, jak se dostal na Enginovu adresu. Vyprávěl, že měl sen, jak jde po ulici a najednou se mu zjevil nějaký bůh v bílém světle na koni. Jezdec mu řekl své jméno a vyzval ho, aby si je stále opakoval, aby je nezapomněl. Ale když se ráno probudil, už si to jméno nemohl vzpomenout. A teď se náhodou dostal na Enginův Internet. „Co ten sen znamená?" ptal se muž Engina. Engin mu řekl, že to jméno zná, ale že si je tazatel má najít sám a doporučil mu internetovou stránku s Lukášovým evangeliem. Za tři dny se ten muž znovu u Engina ohlásil. „Ten jezdec je Ježíš!" volal. Od té doby čte tento muž Bibli.

Důsledky

Muslimové, kteří uvěří v Pána Ježíše, sice zakoušejí pronásledovaní, diskriminaci, ba i smrt. Avšak přes všecka nebezpečí drží si ti nově obrácení svoji víru a vedou další lidi k Pánu Ježíši.

Někteří si myslí, že odpovědí Církve by mělo být veřejné zvěstování evangelia (radostné zvěsti o Pánu Ježíši) mezi muslimy. Modlitbu a vyprávění o tom, co Pán Ježíš pro lidi koná, vidí mnozí jako nebývalou možnost, jak získat muslimy pro Pána Ježíše.

Autor: Bruno Graber

Zdroje: Livenet/Open Doors/ZeeNews/Light for the Nations/Iris Ministries/SEA/Joel-News/Freitagsfax/Chris Mitchell/CBN

Překlad z němčiny:
Ludmila Hallerová

Šéf egyptské organizace na ochranu lidských práv se po pádu Mubaraka obává uchvácení moci Muslimským bratrstvem

Rhonda Spivak

Politický uprchlík v Kanadě, prezident a zakladatel „One Free World International", říká, že skutečná demokracie je vzdálena ještě pět let. Reverend Majed el-Shafie, egyptský muslim, který konvertoval ke křesťanství, byl mučen a odsouzen k smrti, se bojí, že současné otřesy v Egyptě posílí Muslimské bratrstvo.

Shafie je dnes naživu, protože se mu povedlo v roce 1998 utéct z egyptské Taby do Eilatu v Izraeli. Použil k tomu vodní skútr. Rev. Shafie, který nakonec získal status politického uprchlíka a nyní žije v kanadském Torontu, je prezident a zakladatel největší organizace na ochranu lidských práv v Egyptě, známé jako „One Free World International", (OFWI), El-Shafie Ministries. Jeho organizace monitoruje porušování práv křesťanských menšin v Egyptě a jiných arabských státech a má 24 000 lidí v samotném Egyptě. Od nich dostává aktuální zprávy o tamní situaci.

„Máme lidi po celém Egyptě, zpravodaje, kteří nás informují, jak se to tam skutečně vyvíjí. Mnoho z těchto lidí jsou dobrovolníci, kteří to dělají z přesvědčení, jiní, včetně některých, co pracují u policie a v armádě, za to berou úplatky. Takhle to prostě děláme."

Podle Shafieho využilo Muslimské bratrstvo demonstrace v Egyptě k rozšíření své agendy. Chodí ulici po ulici, ode dveří ke dveřím a žádají lidi, ať jdou demonstrovat… Chtějí mít podíl v nové vládě. Stávají se agresivnějšími, aktivnějšími, ukazují se v plné síle. Shafie říká, že Muslimské bratrstvo je oblíbené u chudých, negramotných Egypťanů, protože jim zajistí základní jídlo a potřeby…Muslimské bratrstvo je velmi bohaté. Mají v Egyptě supermarkety a jsou financováni z Iránu a Saúdské Arábie. Věří, že pokud budou v blízké době v Egyptě volby, velmi pravděpodobně se MB dostane k moci.

Shafie, kterému je 34 let, se narodil ve významné rodině právníků a soudců. Když byl mladý, skrze svého křesťanského kamaráda pochopil nenávist vůči křesťanské menšině v Egyptě. Rozhodl se stát křesťanem a následně o tom napsal knihu. V důsledku toho se stal vyvrhelem a obětí persekuce. Začal aktivitu, zaměřenou na to, aby křesťané měli před zákonem stejná práva jako muslimská komunita. Na začátku této služby vznikly dvě církve, biblická škola a zdravotní klinika, následně vznikly noviny, které požadovaly, aby egyptská vláda zajistila křesťanské menšině rovná práva. Vláda to nechtěla trpět a tak byl roku 1998 Shafie uvězněn a umístěn do mučírny káhirského vězení Abu Zaabel. „Byl jsem vězněn ve věznici Abu Zaabel a mučen sedm dní. Pak jsem byl 3 měsíce v domácím vězení… Když mi byl udělen trest smrti, povedlo se mi z domácího vězení uniknout a skrývat se po dva měsíce u beduinské rodiny na Sinaji. Pak jsem šel do hotelu Hilton v Tabě (blízko izraelských hranic), ukradl jsem vodní skútr a přistál jsem s ním před hotelem Princess v Eilatu… Celé to trvalo něco kolem tří minut," řekl Shafie . Ale když se dostal do Ejlatu, byl Shafie znovu uvězněn, tentokrát izraelskými úřady. Izraelská vláda totiž nevěděla, co s ním. Podle zákona nemohl zůstat v Izraeli, ale pokud by byl poslán zpět do Egypta, hrozila by mu poprava. „Byl jsem v izraelském vězení kvůli mírové smlouvě s Egyptem, nemohli mi povolit vstup," řekl a dodal: „Zůstal jsem ve vězení jeden rok, tři měsíce,15 dní, 12 hodin a 24 minut. Když jste ve vězení, počítáte každou minutu."

Shafie byl nakonec propuštěn za přispění OSN, Amnesty International a ICEJ, které dosáhly udělení politického azylu v Kanadě, kam emigroval a v roce 2006 zde získal občanství. Shafie, který založil roku 2004 OFWI a El-Shafie Ministries, varuje, že USA by neměly podporovat Mohameda El Baradeje v jeho snaze nahradit Mubaraka, protože by se s ním mohlo dostat k moci Muslimské bratrstvo. Řekl: „Mám obavy, že za současných okolností Mubarakův vynucený odchod vytvoří politické vakuum, které bude vyplněno islámskými extrémisty. Zdá se, že Západ přijímá Baradeje, bývalého šéfa Mezinárodní atomové agentury (MAAE), jako náhradu za Mubaraka. Je zde vážná obava, že Baradej, který se ve své funkci v MAAE projevoval silně protiizraelsky, komunikuje s MB, které bylo až do současnosti zakázaným islámským extrémistickým hnutím, s cílem aktivně zapojit Bratrstvo do budoucího politického dění."

Shafie poznamenal, že Baradej zveřejnil úmysl zahrnout MB, o němž se vyjádřil jako o „integrální součásti egyptské společnosti", do politického procesu a že Baradej také označil MB za „konzervativní skupinu, která ctí sekulární demokracii a lidská práva".

Mnoho západních mediálních zdrojů přijalo tvrzení, že MB je konzervativní a nenásilné hnutí. Ale Shafie nesouhlasí: „Nic nemůže být vzdálenější pravdě. Zatímco oficiálně odmítá násilí, MB je ideologickým zdrojem teroristických hnutí jako Hamas nebo Al Kajda. Členové a sympatizanti MB jsou za každodenními pokusy o násilné obrácení na víru, útoky a mučením egyptských křesťanů. Bratrstvo spolupracuje s Hamasem v Gaze a jeho vůdci jsou rozhodnuti bojovat proti Izraeli."

„Toto je velice vážná věc a my nemůžeme za žádných okolností dovolit, aby MB zvyšovalo v Egyptě svůj vliv. Pokud by se tak stalo, odsoudilo by to egyptský lid, křesťany a jiné náboženské menšiny i umírněné a sekulární muslimy k životu v útlaku a náboženské tyranii, proti které by byl Mubarakův represivní režim majákem svobody."

Shafie řekl, že v Egyptě se každodenně dějí represálie vůči křesťanům, kteří tvoří asi 10% egyptské populace. Například řekl, že 30. 1., krátce po vypuknutí demonstrací, byli nedaleko Káhiry při brutálním útoku zavražděni muslimskými extrémisty členové dvou křesťanských rodin. „Byli náhodně pobiti…muslimští fanatici využili špatné bezpečnostní situace, kdy nebyla přítomna policie," řekl Shafie. Ale, jak poznamenává, „tato zpráva nebyla široce převzata hlavními západními médii".

Podle Shafieho tyto dvě rodiny byly vyvražděny skupinou „Jamt Islamiya", skupinou, která vyšla z MB.

Shafi věří, že jestliže se MB dostane k moci, „zpočátku řekne, že uznává smlouvu s Izraelem, ale krátce nato sdělí, že je třeba ji reformovat". Je toho názoru, že „Obama potřebuje pracovat s egyptskou armádou a Omarem Suleimanem, protože demokracie se nemůže zjevit hned zítra". Režim je třeba podporovat, dokud Sulejman nezreformuje ústavu a vzdělá lid, povolí svobodu tisku, svobodu projevu a nezačne pracovat na přípravě svobodných voleb. Když byl tázán, za jak dlouho by mohly být svobodné volby, Shafie odpověděl: „Mohly by být ode dneška za pět let ..." Demokracie v Egyptě je jako dítě a to se musí nejdříve naučit plazit, než bude schopno chodit.

Shafie má rodinu v Egyptě, ale: „Nejsem s ní v kontaktu od doby, kdy se mne zřekli kvůli mému obrácení ke křesťanství." Zdůrazňuje, že „egyptský národ žil v temnotě diktatury po 30 let – nemůžete očekávat, že se hned vydají správným směrem".

„Třicet procent populace je negramotných, neumí číst a napsat své vlastní jméno. Nemůžete jim dát hned zpočátku absolutní demokracii, protože se snadno mohou obrátit k extrémismu. USA a další země by měly podporovat Omara Suleimana. Změna by měla být

pomalá. Demokracie, jak ji známe na Západě, jednoduše nemůže být přímo transplantována do Egypta. Do země, která nezažila žádnou formu skutečné demokracie. Demokracie nemůže přežít, pokud si lidé nedokáží přečíst vlastní ústavu. Musí být vyučována, vychovávána a přivedena k dospělosti ‚aby mohla vzkvétat." Kdyby byly volby teď, MB by je mohlo vyhrát, protože jsou „nejorganizovanější skupinou," říká dále Shafie. Podle jeho názoru si každá přechodná nebo nová vláda pod Suleimanem „bude hrát s ohněm, pokud bude zahrnovat MB".

Dělá mu starost také skutečnost, že pokud bude demokracie do Egypta zavedena příliš brzy, „uvidíme stejný scénář jako v Gaze a na Západním břehu v roce 2006, kdy vyhrál volby Hamás, nebo riskujeme opakování íránského scénáře, kde prodemokratické síly v roce 1979 svrhly šáha, ale byly rychle přemoženy radikálními ajatolláhy." Poznamenává: „Když v roce 2005 proběhly v Egyptě volby (byly zmanipulované) získalo MB 88 ze 454 křesel v egyptském parlamentu. Bratrstvo ve skutečnosti získalo více než 88 křesel, ale po dosažení tohoto počtu režim volby zcela zrušil."

Co se týče mírové smlouvy s Izraelem, Shafie sdělil, že mezi oběma národy nebyl skutečný mír. „Byl to chladný mír, který Egypťané přijali, aby mohli získávat peníze od Američanů." Dále řekl: „Mezi Egyptem a Izraelem není žádná velká láska." Řekl, že Mubarakův režim skrytě podporoval Hamas tím, že umožňoval pašování zbraní ze Sinaje do Gazy.

Existují důvody, proč by se měl Izrael o dění v Egyptě zajímat. „Egypt má dobře vybavenou armádu (skrze americkou podporu Egypta po uzavření mírové smlouvy s Izraelem). Je to vybudovaná moderní armáda, která může v budoucnosti bojovat s Izraelem." Shafie řekl, že na rozdíl od Egypta jsou arabské státy v Zálivu stabilní, i když tam není demokracie, protože lidé jsou bohatí. Řekl, že Saúdská Arábie má vyšší životní úroveň než Egypt.

Shafie dále říká, že díky Mubarakově zkorumpovanému režimu v Egyptě bohatí bohatli a chudí chudli. Střední třída se vytrácí. Průměrný egyptský plat je dva dolary za den."

Rhonda Spivak je vydavatel online novin The Winnipeg Jewish Review,
www.winnipegjewishreview.com

Rod Žerotínů I

Vlastimil Pospíšil

Šlechtický rod Žerotínů byl v českých zemích nejznámější a nejbohatší. Svým způsobem formoval život Jednoty asi od poloviny 16. století až do Bílé hory 1621.

Cesta tohoto rodu do českého království byla vlastně útěkem před smrtí. Usadili se mezi Olomoucí a Šumperkem v nevelké vísce Žerotín, poblíž Šternberka. Morava se Žerotínům stala novou domovinou. Historik Václav Hájek z Libočan položil původ rodu Žerotínů do středověké Kyjevské Rusi.

Žerotínové měli být potomky knížecí dynastie Rurikovců. Kolga, zakladatel rodu, žil asi v 10. století a byl bratrem knížete Jaropelta. O počátcích Žerotínů na Kyjevské Rusi měl ostatně svědčit i černý lev v erbu tohoto rodu. Ten si s sebou přivezli do Čech. Prý pocházel ze znaku ruských knížat a měl být odkazem na založení města Lvova, na jehož založení se měli předkové Žerotínů podílet. Jejich prapředek Vrah (není od slova vrah), který byl Kolgovým synem, se prý dostal s vládnoucím ruským knížetem do vážného sporu a z obav o svůj život raději svou vlast opustil i se svou rodinou. Jeho cesta směřovala do českého království. Jeden z nejslavnějších tohoto rodu - Jaroslav Plichta - vstoupil do služeb českého krále Jana Lucemburského, otce Karla IV. Stalo se tak v první polovině 14 století. Král Plichtu požádal, aby si opatřil doklad o knížecím rodu v Rusku. To se Plichtovi také podařilo. Osvědčení získal a předal jej Janu Lucemburskému. Na jeho základě král Plichtovi potvrdil šlechtický titul. Formulace knížecího titulu zněla: *„K důstojenství přiveden.“*

Rod knížete Vraha je spolu s šlechtickým jménem „Ze Žerotína“ spojen s nevelkou vískou Žerotín, ale toto jméno používali až od počátku 15. století.

Rytíř Plichta z Žerotína byl ve 14. století nejznámější a nejslavnější z rodu Žerotínů. Psal o něm ve své kronice i Dalimil. Spolu s Janem Lucemburským bojoval na mnoha místech. Padl v boji u Muhldorfu v Bavorsku v roce 1322.

Šlechtický rod Žerotínů měl své statky po celé Moravě a jejich podnikatelské záběry byly velmi široké. Podnikali s obilím, chmelem, vařili pivo. Jejich rodové větve ve Velkých Losinách na Šumperku vlastnily známou papírnu. Papír byl nad míru kvalitní a byl dodáván do tiskárny v Kralicích nad Oslavou. Na něm byla tištěna Bible Kralická a další duchovní literatura.

Rod Žerotínů přistoupil k české reformaci. V 16. století se někteří ze Žerotínů hlásili k církvi luterské a to ve Velkých Losinách, ale i na jiných místech. Značná část Žerotínské šlechty byla členy Jednoty bratrské. Nejznámější z nich byl Jan starší z Žerotína a jeho syn Karel starší z Žerotína. Ten byl ke konci druhé poloviny 16. století moravským zemským hejtmanem. Jednalo se o největší vojenskou hodnost té doby. K jejich působení v Jednotě bratrské se vrátíme v dalších vydáních Rozsévače.

Žerotínové přinesli do Jednoty bratrské určitou „světovost“. Vyvedli Jednotu ze „zavřených dveří“ a nakonec ji postavili do čela kultury národa. Otevřeli dveře všem hledajícím a nešťastným dětem, zejména sirotkům i dospělým. Podporovali vzdělanost Jednoty a tím získali velký vliv v českém národě, dokud nedošlo ke katastrofě na Bíle hoře r. 1621.

Na zahraniční univerzity mohli jít studovat pouze synkové ze šlechtických rodin nebo z bohatých měšťanských rodin Jednoty bratrské, neboť ti mohli v cizině zaplatit školu a ta nebyla levná. Proto rod Žerotínů podporoval děti a sirotky. Mezi ně patřil i J. A. Komenský. Nebyl synkem bohaté šlechty ani bohatých měšťanů, patřil mezi sirotky, ale v Přerovské škole, která byla finančně podporovaná Karlem starším z Žerotína, patřil mezi nejnadanější a nejpilnější žáky. To, co neměl v peněžence, měl v hlavě. Někteří z bohatých synků sice měli v peněženkách dostatek peněz, ale někteří z nich toho v hlavách mnoho neměli, takže to, co měli v peněženkách jim bylo pro budoucnost pramálo platné. Co Komenskému také pomohlo ke studiu v zahraničí, bylo jeho mimořádné nadání a mimořádná píle. To ocenil biskup Jednoty bratrské Lanecký i Karel starší z Žerotína! Komenskému už nestálo nic v cestě ke studiu v zahraničí. Na studiích jej nejvíc finančně podporoval Karel starší z Žerotína. Byl Janův hlavní mecenáš. Toto rozhodnutí přineslo velký užitek a zisk mecenášům, Jednotě bratrské, českému národu a nakonec i celé Evropě. Dodnes z tohoto chudého studenta Jana Amose získává celý vzdělaný svět. Jeho duchovní a duševní statky jsou známé v celém světě. Jan Amos Komenský je studnici moudrosti dodnes nevyčerpanou. Do této studnice může každý nahlédnout a načerpat pro sebe i pro jiné. Nejednou se vyplatí investovat byť i do chudiny! Dokladem toho je Jan Amos Komenský!

Odpusťme

a bude nám odpustené

Pavel Pivka

„Keď Jozefovi bratia videli, že im otec umrel, povedali: Možno, že Jozef bude teraz nepriateľsky vystupovať proti nám a odplatí sa nám za všetko zlo, ktoré sme mu vykonali. Preto odkázali Jozefovi: Tvoj otec pred svojou smrťou prikázal: Takto povedzte Jozefovi: Ach, odpusť prosím, svojim bratom ich priestupok a ich hriech, že ti ublížili. Odpusť teraz, prosíme, previnenie služobníkom Boha tvojho otca. Jozef plakal, keď mu to hovorili. Potom jeho bratia pristúpili, padli pred ním a povedali: Hľa, sme tvojimi sluhami. Ale Jozef im odpovedal: Nebojte sa! Či ja tu stojím namiesto Boha?“ (Gn. 50, 15 -- 19).

Milí čitatelia, zamyslime sa spolu nad otázkou odpustenia na základe známeho príbehu „Jozefa Egyptského”. Po smrti Jákoba sa opäť ozýva svedomie Jozefových bratov a ich strach z pomsty. Sú presvedčení, že teraz im to Jozef „spočíta“. V úzkosti sa dovolávajú otcovej autority. Nemajú odvahu predstúpiť pred Jozefa. Prichádzajú k nemu a ponúkajú sa mu za otrokov. Jozef túto ponuku odmieta. Napriek tomu, že od chvíle, ako Jozefa predali do otroctva, prešli mnohé roky, ich svedomie sa neupokojilo. Taká je moc hriechu v živote človeka, nemôže mať pokoj do tej chvíle, kým daný hriech nevyzná pred Pánom Ježišom aj pred svojím blížnym, ktorému ublížil. Predpokladám, že podobnú skúsenosť s odpustením má každý znovuzrodený kresťan. Sme

Duchom Svätým napomínaní a vedení k pokániu. Tak ako tomu bolo v živote Jozefových bratov.

Bratia prichádzajú k Jozefovi s vedomím hriechu a ponúkajú sa mu za otrokov. Jozef však odpúšťa svojim bratom a oni môžu slobodne žiť v Egypte, dokonca pod jeho ochranou, lebo Jozef im odpúšťa ich previnenie voči nemu!

Milí bratia a sestry, aj my musíme odpúšťať svojim vinníkom, lebo len vtedy môžeme žiť v ozajstnej Božej blízkosti, neodpustenie nás vzďaľuje od samotného Pána Boha. Sám Pán Ježiš povedal: **„Lebo ak ľuďom odpustíte ich previnenia, aj vám odpustí váš Otec nebeský. Ale ak neodpustíte ľuďom, ani váš Otec neodpustí vám, keď sa previníte“ (Mt 6, 15).**

Jozef zastával v Egypte vysokú funkciu; bol správcom majetku nad celou krajinou. Svoju moc však nevyužíva na pomstu. Uvedomuje si, že pomsta náleží jedine Pánu Bohu. Človek totiž nie je nikdy pred Pánom Bohom v pozícii sudcu – pomstiteľa. To si zapamätajme a nikdy nevykonávajme pomstu na druhých, tá patrí len a len Bohu. To si uvedomoval aj Jozef, keď hovorí bratom: **„Či ja tu stojím na mieste Boha?“ (v. 19)**

Jozef vidí ďalej, než je ublíženie, ktoré mu spôsobili bratia. Uvedomuje si, že jemu Pán požehnal napriek zlu, ktoré mu vykonali bratia. Má skúsenosť, že Pán vie aj zlé situácie obrátiť na požehnanie v jeho živote.

Potvrdzujú to aj známe slová apoštola Pavla: **„A my vieme, že milujúcim Boha, povolaným podľa rady Božej všetky veci slúžia na dobro.“ (Rm 8, 28)**

Milý brat, sestra, milý čitateľ, možno aj v tvojom živote je niekto, kto ti ublížil, a v tvojom srdci je hnev či horkosť. Možno si myslíš, že tvoj hnev je spravodlivý, a môže to tak byť, ale aj vtedy musíš odpustiť svojmu protivníkovi podobne, ako Jozef odpustil svojim bratom, aj keď bol v práve, veď ho predali do otroctva. Jozef vedel veľkodušne odpustiť svojim bratom, lebo ich miloval a poznal najvyššieho Boha, bolo pre neho samozrejmosťou konať Jeho vôľu v každej životnej situácii.

My kresťania sme k odpusteniu motivovaní aj Božím odpustením, ktoré sme prijali z prebodnutých rúk Pána Ježiša. Nezabúdajme na slová apoštola Pavla: **„Znášajte sa vospolok a odpúšťajte si, ak by niekto mal sťažnosť proti niekomu: ako aj Pán odpustil vám, tak aj vy“ (Kol 3, 13).**

Na záver môžeme zhrnúť hlavnú myšlienku tohto zamyslenia do týchto bodov:

1. Odpúšťajme tým, ktorí nám ublížia, ako nám Pán Ježiš odpustil.
2. Pomsta patrí len Pánu Bohu.
3. Pán Boh aj zlé situácie vie obrátiť na dobré v živote svojich nasledovníkov.

Chráňme svoju myseľ

M. Mišinec

„A nepripodobňujte sa tomuto svetu, ale premeňte sa obnovením zmýšľania, aby ste vedeli rozoznať, čo je Božia vôľa...“

Rimanom 12, 2

Čo najviac ovplyvňuje naše zmýšľanie? Sú to ľudia. Ľudia, s ktorými sa každodenne stretávame osobne, telefonicky či mailom. Ľudia, s ktorými sa stretávame cez televíznu obrazovku, cez stránky novín, kníh, cez internet.

Urobte si zoznam ľudí, s ktorými trávite väčšinu dňa. K ich menám priraďte ich vlastnosti a osobnú pozíciu. Tento zoznam sa stane akýmsi vaším zrkadlom. S akými ľuďmi prežijete deň, presne takí ste aj vy. Preto nie je jedno, s kým ho prežijete. Pokiaľ máte možnosť, stretávajte sa a vyhľadávajte prítomnosť tých, čo nešíria klebety, nehovoria neustále len o problémoch, nešťastiach, prekážkach a o tom, ako sa s ničím nedá nič robiť.

Naopak, trávte čas v prítomnosti tých, ktorí sa pozerajú do budúcnosti s očakávaním, ktorí hovoria o plánoch, o napredovaní, či riešení problémov. **Pokúšajte sa deň prežiť s takými ľuďmi, akými by ste chceli byť aj vy sami.**

Prehodnocujte svoje myšlienky, ktoré vpúšťate do svojho vnútra. Nezaoberajte sa tými, ktoré vám ubližujú. Rozmýšľajte nad tým, čo vás buduje, posilňuje a dodáva silu počas vašich dní.

V knihe Prísloví je zaznamenaná aj takáto veta: ***„Lebo ako človek o sebe zmýšľa – taký je.“***

To, čo by nás najviac malo vnútri pretvárať, je Božie slovo. Božie slovo totiž nie je hocijaké slovo – je to slovo Boha, a preto je to slovo večné. ***„Nebo i zem pominú, ale moje slová sa nikdy nepominú.“ Ježiš***

Toto slovo by si mal v živote považovať za rovnako dôležité ako jedlo. Týmto Božím slovom musíš naplniť svoju myseľ, aby ťa Duch Svätý mohol pravdou premieňať. Denné čítanie Biblie ťa udržuje v dosahu Božieho hlasu. A to najúčinnejšie, čo s Božím slovom môžeš urobiť, je pamätať si ho. Možno si myslíš, že máš slabú pamäť. Pravdou je však, že už veľa potrebných vecí pre život si pamätáš – pamätáš si to, čo je pre teba dôležité. Ak je Božie slovo pre teba dôležité, nájdeš si čas, aby si si ho pamätal. Tvoja pamäť je ako svaly. Čím viac ju používaš, tým viac ju posilňuješ a tým bude učenie sa veršov naspamäť ľahšie. Žiaden iný návyk ťa nepremení na podobu Ježiša viac než denné rozjímanie nad Písmom.

„Bibliu nemáme na to, aby sme obohatili naše vedomosti, ale aby zmenila naše životy.“ D. L. Moody

Reč kríža

(1K 1, 18)

Reč kríža mnohým čudná zdá sa
a nerozumná pripadá.
Však pre veriacich je v nej spása,
v nej Pán sa svojim poznať dal.

Mne nie je možné vyrozprávať
tú radostnú zvesť Golgoty.
Tam kynie duši spása pravá,
sme zachránení – ja, aj ty.

Moc preveľká je v reči kríža,
hoc v slabostiach sa prejaví.
Len ňou sa srdcia k Bohu blížia,
len ona vedie do slávy.

Znej slovo kríža záchranné,
Pán Boh že milosť dal aj mne.

Ján Kučera:
Pozri sa hore, človek

Dvanásťročný Ježiš v jeruzalemskom chráme

D. I. Vaňková

Lukáš 2, 41 – 52

V evanjeliách Nového zákona sú zapísané udalosti z troch období Ježišovho života. Prvé obdobie zaznamenáva udalosti okolo Ježišovho narodenia. Druhé zaznamenáva čas, keď dvanásťročný Ježiš prvý raz s rodičmi navštívil počas veľkonočných sviatkov Jeruzalem. Tretie obdobie je najdlhšie. Dospelý, asi tridsaťročný Ježiš začína svoje verejné vystúpenie tým, že sa dáva pokrstiť Jánom Krstiteľom v Jordáne, nato odchádza na púšť, kde sa štyridsať dní pripravuje na svoje nadchádzajúce verejné vystúpenie ako Syn Boží – Ježiš Kristus. Napokon tri roky učil v synagógach, na vrchu, na brehu jazera, na uliciach aj v domoch, ktoré navštívil. Konal zázraky – dotykom, slovom uzdravoval chorých, kriesil mŕtvych – chodil po hladine jazera, utíšil búrku, niekoľkými chlebami a rybičkami nasýtil tisíce svojich poslucháčov… Odpúšťal hriechy. – Hľa, Syn Boží, zasľúbený Vykupiteľ! Židovskí veľkňazi Ho pre Jeho činnosť obžalovali a odovzdali Pontskému Pilátovi, ktorý Ho odsúdil. Bol ukrižovaný, zomrel a pochovali Ho do kamenného hrobu. Tretí deň vstal z mŕtvych – Pán Ježiš Kristus.

Už dvetisíc rokov si kresťania na celom svete každý rok s veľkými oslavami pripomínajú dve udalosti zo života Pána Ježiša – čas príchodu, narodenia malého Ježiška v Betleheme, advent a Vianoce, a čas Jeho smrti na Golgote a slávne vzkriesenie – Veľkonočné sviatky. Hľa, Ježiš Kristus, ľudský a Boží Syn!

Tretia udalosť z Ježišovho života, z Jeho dospievania, sa spomína oficiálne zriedka a už vôbec nie slávnostne a každý rok okolo Veľkonočných sviatkov. Prečo asi? Ako to vlastne bolo?

Evanjelista Lukáš (2, 41 – 52) píše, že Ježišovi rodičia, Mária a Jozef, chodievali každoročne so svojimi príbuznými a známymi z Nazareta do Jeruzalema na slávnosti Veľkonočných sviatkov. Bolo to vždy dobrých sto kilometrov pešieho putovania. To znamenalo stráviť dva - tri dni na ceste a niekde prenocovať. Vtedy ešte neboli ani vlaky, ani autá, naše terajšie moderné dopravné prostriedky. Aj na veľké vzdialenosti sa chodievalo pešo. Nuž a niekde sa muselo aj prenocovať. Také dlhé putovanie nebolo ľahké a už vôbec nie pre menšie deti.

Keď však ich prvorodený syn mal dvanásť rokov, zdalo sa im, že už je dosť veľký na to, aby zvládol pešo takú dlhú cestu, aby spoznal a navštívil sväté mesto a chrám! A tak, keď po dvoch - troch dňoch putovania všetci pútnici z Nazareta došli do Jeruzalema, dovolili rodičia svojmu dospievajúcemu chlapcovi, aby sa sám pobral do mesta a po svojom si vychutnal slávnostnú atmosféru mesta plného pútnikov z rôznych končín sveta. Pre vnímavého dospievajúceho chlapca z malého Nazareta nastali dni plné nových, hlbokých zážitkov. Aká radosť!

Zdá sa, že najväčším zážitkom bol jeruzalemský chrám. A učitelia, ktorí tu čítali a rozoberali deje a myšlienky, posolstvá zo Starého Zákona! Ba aj diskutovali medzi sebou a odpovedali na otázky počúvajúcich pútnikov! Mládenček Ježiš sa tiež skúsil pýtať, veď v posledných časoch mal v hlave plno nových, nezvyčajných problémov, náhľadov, otázok, s ktorými si sám nevedel rady a nevedel, na koho by sa s nimi mal obrátiť. A tu, v chráme, sú múdri učitelia, ktorí odpovedajú na otázky aj cudzím pútnikom. Počúval, uvažoval a napokon sa osmelil a začal sa aj on pýtať, diskutovať, argumentovať. A oni Mu naozaj odpovedali, vysvetľovali, debatovali s Ním...

„Všetci, čo počúvali, boli ohromení jeho rozumnosťou a odpoveďami“ (verš 47). Iste sa tu pritom cítil dobre. Tí múdri dospelí Ho neodbyli ako malého chlapca, ale brali vážne otázky, myšlienky a problémy z duchovného sveta dospievajúceho chlapca.

Brali Ho vážne ako veľkého, ako rovnocenného rozumného človeka. Aké ocenenie, aké zadosťučinenie pre dospievajúceho chlapca z ďalekého malého mesta! Je dospelý, akceptovaný dospelými, učenými ľuďmi v jeruzalemskom chráme! Aké je to veľké povzbudenie pri hľadaní vlastnej duchovnej identity! Nečudo, že nezbadal, ako ubieha čas aj dni. Tak ani nezbadal, že sviatky sa skončili a pútnici sa pobrali nazad do svojich domovov. Domov odišli z Jeruzalema aj Ježišovi rodičia a ostatní ľudia z Nazareta.

Keď prešli deň cesty nazad domov, Mária a Jozef zbadali, že ich syn nie je medzi vracajúcimi sa pútnikmi. S hrôzou sa vrátili do Jeruzalema. Tam Ho hľadali *tri* dni, až Ho napokon „našli v chráme, ako sedí medzi učiteľmi, počúva ich a vypytuje sa... Keď ho zbadali, stŕpli od údivu a jeho matka mu povedala: „Dieťa moje, čo si nám to urobil? Pozri, tvoj otec a ja sme ťa s úzkosťou hľadali“ (verš 47 – 48).

Na matkinu výčitku syn odpovedá výčitkou: „Ako to, že ste ma hľadali? Či ste nevedeli, že sa mám zaoberať tým, čo patrí môjmu Otcovi?“

Dospievajúci chlapec sa nevzbúril proti svojim rodičom, on len dorastá do dospelosti, osamostatnenia sa v názoroch na veci a vzťahy pozemské aj duchovné, na život, na vieru a plnenie Božej vôle. Obhajuje právo na vlastnú cestu, vlastné hľadanie svojej osobnostnej aj duchovnej identity, svojho životného aj duchovného poslania. Dospievajúci Ježiš v chráme hovorí s matkou ako dospelý s dospelým. Logicky, ako v diskusii rovnoprávnych ľudí.

A evanjelista Lukáš ďalej dodáva: „No oni jeho slovám nerozumeli.“

Ježišovi rodičia, ktorí dostali pred narodením syna i pri ňom viacero dôkazov, že ich syn bude plniť svojím životom, činmi aj učením poslanie očakávaného Vykupiteľa, Božieho Syna, mu zrazu nerozumejú.

Ešte šťastie, že evanjelista Lukáš nám zaznamenal všetko to, čo Ježišova matka uchovávala o svojom prvorodenom synovi v svojom srdci, aby sme si uvedomili, že je dôležité učiť sa rozumieť a chápať zvláštnosti správania našich dospievajúcich. Pre svoj osobnostný aj duchovný vývoj potrebujú tých, ktorým môžu dôverovať, zveriť svoje problémy, klásť otázky a dočkať sa múdrej odpovede, názorov vychádzajúcich zo životných skúseností, ktoré je hodno prijať za svoje. Aj dnes. Len tak potom budú v kresťanských rodinách dorastať dvanásťroční podobne, ako píše Lukáš vo verši 52: „A Ježiš napredoval v múdrosti, vo veku a obľube u Boha i u ľudí.“

Všetko dopadlo dobre. Ešte neprišiel čas prevziať zodpovednú úlohu v Božom spasiteľskom pláne.

Na otázku z úvodu našej úvahy, prečo sa periodicky nepripomína v kresťanských cirkvách udalosť dvanásťročného Ježiša v Jeruzaleme, jestvujú najmenej dva nasledujúce dôvody:

1. Narodenie a smrť budí v ľuďoch mnoho ušľachtilých citov. Radosť, nehu alebo smútok, súcit. Udalosť dospievajúceho syna človeka v situácii, keď mu ani chrámový učiteľ

ani vlastní rodičia nerozumejú, budí skôr rozpaky než city lásky a porozumenia. Nuž, nie je čo pripomínať, oslavovať.

2. Dospievajúci v časoch života Pána Ježiša netvorili žiadnu pozoruhodnú, rešpektovanú, samostatnú spoločenskú skupinu, organizáciu alebo hnutie ani vo vlastnom národe, ani vo vtedy známom svete. Spoločnosť mala charakter patriarchátu s dominantným postavením náboženskej hierarchie. Všetka politická a cirkevná moc bola v rukách mužov. Až do 19. storočia a nastolenia novozákonnej rovnoprávnosti ľudí v štátnej demokracii a ľudí v cirkvách (Galaťanom 3, 26 – 28).

Postavenie dospievajúcich v dominantnej spoločnosti dospelých sa zmenilo až na začiatku 20. storočia, keď vzniklo skautské hnutie s rovnoprávnym postavením dievčat a chlapcov v nekoedukovaných výchovných jednotkách – oddieloch. Vzniklo temer súčasne v USA, kde ho založil E. T. Seton, a v Anglicku, kde ho založil R. Baden-Powell. Skauting je medzinárodné hnutie, v súčasnosti s cca 40 miliónmi členov. Princípy skautskej výchovy u R. Baden-Powella vychádzajú z kresťanskej etiky Nového zákona.

Po druhej svetovej vojne vzniklo v 50. rokoch veľké tínedžerské hnutie mladých, 13 až 19-ročných, ktoré v rôznych obmenách je dodnes rozšírené po celom svete. V súčasnosti je vo všetkých krajinách rešpektované a oslovované napr. aj obchodnými reklamami, ako významná časť zákazníkov.

Od čias vzniku tínedžerského hnutia sa zintenzívnil aj výskum vývojovej a sociálnej psychológie tohto veku, riešenie problémov drogovej závislosti, pedagogicko-psychologické poradenstvo a psychoterapeutické prístupy k psychosociálne narušeným osobnostiam dospievajúcich a dospelých. Psychoterapia v detskom veku má osobitné postavenie.

V 20. storočí enormne vzrástol záujem všetkých spoločností o vzdelávanie a výchovu dospievajúcich a poskytovanie pomoci pri ich začleňovaní do spoločnosti dospelých ako rovnoprávnych občanov. Sú budúcnosťou národa. Sú budúcnosťou aj cirkvi, zborov. Uvedomili sme si to v 50. rokoch minulého storočia v bratislavskom zbore BJB, keď vďaka novým metodickým prístupom k biblickému vzdelávaniu v nedeľnej škole viditeľne pribúdali deti predškolského a mladšieho školského veku a rovnako súčasne ubúdali dospievajúce deti staršieho školského veku. Preto sme z nich roku 1950 vytvorili osobitnú skupinu, ktorú sme nazvali DORAST. Vytvorili sme pre nich osobitný program biblického vzdelávania – v nedeľu doobeda, súbežne s biblickým vyučovaním v Nedeľnej škole, a v pondelok v podvečer boli schôdzky zacielené na výchovu kresťanskej etiky v živote dospievajúcich. Pre hlbšie vzájomné poznanie, pre kontrolu výsledkov a zhodnotenie systému našej výchovnej práce, ako aj spätnej väzby, sme začali organizovať aj letné stanové tábory skautského typu. Prvý tábor bol na Chvojnici, kde na protiľahlom kopci stála modlitebňa stanice nášho bratislavského zboru BJB. Druhý bol pod Veporom, na lúke pri lese rodiny Brádňanskej z klenoveckého zboru BJB...

Za hlavný cieľ našej práce s dorastom sme považovali vychovať ich ako Deti Svetla. Vychádzali sme z Ježišovho učenia na vrchu, Matúš 5, 14 – 16: Vy ste svetlo sveta... Nech tak svieti vaše svetlo pred ľuďmi, aby videli vaše dobré skutky a oslavovali vášho Otca, ktorý je v nebesiach.

Pri zakladaní dorastu som si tajne myslela, že príbeh o dvanásťročnom Ježišovi v evanjeliu Lukáša bol napísaný pre 20. storočie, pre nás. Nový zákon je predsa nadčasový. Pri našom stretnutí po 60 rokoch od založenia som sa uistila, že naozaj bol napísaný pre nás, alebo aspoň *aj* pre nás. – Boli tu biele hlavy a rozžiarené tváre rodičov a prarodičov členov našich zborov od Košíc cez Banskú Bystricu po Bratislavu a okolie, alebo až po Kanadu?

Hľa, výchova kresťanskej etiky pre všedné dni v doraste priniesla hojné požehnanie do životov dospievajúcich aj ich dávnych vedúcich.

Den Ježíše Krista

Marie Horáčková

Nikdo z nás neví, kdy ten den nastane, ale o jeho příchodu není pochyb. V listu Fil. 1,6 je psáno: „Jsem si jist, že ten, který ve vás začal dobré dílo, dovede je **až do dne Ježíše Krista.**“ V 11. Kap. 1. listu Korintským čteme: „ Kdykoliv jíte tento chléb a pijete tento kalich, zvěstujete smrt Páně (Ježíše), **dokud on nepřijde.**“ I na jiných místech Bible můžeme číst o dni, kdy bude spoutáno zlo, které zde na zemi dosud působí. Ale to vše je v rukou Toho, který všechno stvořil a řídí podle svého plánu. Nikdo z nás neví, kdy ten den nastane. Víme jen, že přijde jako zloděj, to znamená náhle, když s tím nebudeme vůbec počítat. Máme snad žít ve strachu před vším, co přijde? Naprosto ne. Můžeme se na tuto situaci připravit.

V poslední době všichni sledujeme zprávy z Japonska. Tuto zemi postihla obrovská živelná pohroma - zemětřesení, které si vyžádalo mnoho lidských životů. Tisíce lidí se ocitlo na ulici, přišli o vše, co měli, nemají co jíst a pít. Zemětřesení způsobilo, že místo, kde dříve stály jejich domovy, zeje prázdnotou. Očití svědkové mluví o tom, že je to příšerný pohled. Ve zprávách mimo jiné také hovořil muž, který žije v ČR, ale pochází z Japonska. V rozhovoru mluvil o tom, že v jejich zemi se děti vychovávají tak, že se připravují na zemětřesení, jakoby mělo přijít každým dnem. Ve školce a ve škole například dostane každé dítě k výbavě ještě polštářek. Ne kvůli pohodlí, aby na něm sedělo, ale aby si jej přiložilo na hlavu a ukrylo se pod lavici, až přijde zemětřesení, aby bylo chráněno. Japonci jsou po celý život připravováni na možnou katastrofu, a proto přijali i nyní vše v naprosté spořádanosti a beze zmatků. Je to obdivuhodné. Podle zpráv se lidé po katastrofě v klidu odebrali na místo pro ně určené a čekali na další pokyny. Celý svět situaci sleduje, spojuje se na pomoc Japonsku a pomoc k nim také přijde. Japonci jsou připraveni, ukáznění.

Oni nevěděli , kdy to přijde, ale věděli jistě, že ten den nastane. Tak i my víme jistě, že den příchodu Ježíše Krista na zem přijde, jen nevíme kdy. A tak je lépe být na to připraven. Jak se může člověk na takovou věc připravit? Jedině tím, že pozve Ježíše do svého srdce, odevzdá Mu svůj život v modlitbě, pokoří se před Ním, vyzná svoje viny. Po tomto pozvání On vejde do srdce člověka a budou i pro něj platit Ježíšova slova z listu Filipským 4, 6: **„Netrapte se žádnou starostí, ale v každé modlitbě a prosbě děkujte a předkládejte své žádosti Bohu. A pokoj Boží, převyšující každé pomyšlení, bude střežit vaše srdce a mysl v Kristu Ježíši.“** Každý den se všemi jeho starostmi pak člověk může řešit s Ježíšem. Nebude na to sám a bude připraven na přicházející den.

V člověku se může probudit a rozkvétat nový život tak, jako se na jaře probouzejí a rozkvétají květy v přírodě. I letošní Velikonoce jsou k tomu velikou výzvou.

20 rokov Detskej misie

Motto: Horčičné zrno

„Podobné je kráľovstvo nebeské horčičnému zrnu... je síce najmenšie medzi všetkými semenami, ale keď vyrastie..., býva z neho strom...“ Mt 13, 31 – 32

Vyše 70 rokov si Pán Boh používa Detskú misiu (originálny anglický názov – Child Evangelism Fellowship® CEF), aby prinášala deťom Božie posolstvo lásky a záchrany skrze vieru v Pána Ježiša Krista. V súčasnosti je Detská misia oficiálne registrovaná v 170 štátoch sveta.

Misijní pionieri

Prví misionári Detskej misie (CEF) prišli do Európy v r. 1946 – Mildred Droppová (Loucká) pôsobila v Prahe v r. 1946 – 1947. Po februári 1947 musela našu republiku opustiť, ale horčičné zrno zapúšťalo ďalšie korienky. Na jej prácu nadviazala v 60. rokoch sestra Trudy Kuhlmanová, ktorá v rokoch totalitnej komunistickej moci položila základy systematickej evanjelizačnej práce s deťmi (literatúra, tajné kurzy pre pracovníkov, kurzy v r. 1968 v Salzebade v Rakúsku a v Hrubej Vode pri Olomouci v r. 1969).

Zápis v nebi

Príbeh nášho malého horčičného zrnka – 8-ročného Janka sa odohral na jeseň v r. 1968, keď ešte prebiehalo vyučovanie náboženstva na školách.

Začiatkom roka 1968 som uveril v Pána Ježiša *(Jozef Kováč)* a takmer bez skúseností z práce s deťmi som išiel učiť do malej školy pri Rimavskej Sobote. Pripravil som si prvú lekciu z materiálu Detskej misie: Kniha bez slov. Učil som tému o nebi – čo v nebi bude, a čo v nebi nebude.

Na záver som požiadal deti, aby si za domácu úlohu nakreslili na polovicu výkresu, čo v nebi bude (Pán Ježiš, anjeli, Kniha života...) a na druhú polovicu, čo v nebi nebude (hriech, smrť, slzy...).

Všetky deti urobili úlohu a obrázky aj pekne vymaľovali. Výkres 8-ročného Janka bol však iný ako ostatné. Tiež nakreslil Knihu života v nebi, ale do nej vpísal svoje meno: **Ján Belák**.

„Prečo si do Knihy života napísal svoje meno? Veď som vám to nekázal...“ opýtal som sa Janka. „Ale vy ste povedali, že kto oľutuje svoje hriechy a uverí, že Pán Ježiš za neho zomrel, môže prísť do neba. Ja som to potom doma urobil, a tak som si aj zapísal svoje meno do Knihy života.“ Bol som prekvapený. Keď som však pozrel na druhú polovicu výkresu, kam Janko nakreslil, čo v nebi nebude, našiel som na symbole smrti – náhrobnom kameni – ďalšie meno: Ján Mlynár.

„Kto je Ján Mlynár?“

„Môj starý otec. Viete, on berie meno Božie nadarmo a neverí Pánu Bohu, on v nebi nebude.“

Táto odpoveď mi len potvrdila, že Janko svoj zápis do Knihy života pochopil, ale zároveň mi aj predostrela vážne varovanie: Aký príklad dávame my, dospelí, deťom?!

Mlynské kamene

Nebráňme maličkým horčičným zrniečkam vyrásť našou neverou, že deti môžu byť spasené; zlým vyučovaním detí bez evanjelizačného zamerania alebo zlým príkladom nášho života.

Vo svetovej centrále Detskej misie (CEF) vo Warrentone (USA) je nielen náhrobný kameň zakladateľa Jesseho Irwina Overholzera, ale aj zvláštne memento: námestíčko s deťmi, ale aj mlynskými kameňmi, ktoré vyjadrujú výstrahu Pána Ježiša:

„Kto by však zviedol na hriech jedného z týchto maličkých, ktorí veria vo mňa, lepšie by mu bolo, aby mu oslí žarnov zavesili na šiju a potopili ho do morskej hlbiny.“ Mt 18, 6

7. 3. 1991 – VZNIK DETSKEJ MISIE

Ministerstvo vnútra SR zaregistrovalo vznik Detskej misie so sídlom v Bratislave s pôsobnosťou na celom území ČSFR. (Detská misia, Legionárska 4, 811 07 Bratislava, www.detskamisia.sk)

KDE PADAJÚ HORČIČNÉ ZRNKÁ?

- Biblické korešpondenčné kurzy
- Letné tábory (Stredisko Prameň v Častej)
- Kluby Dobrej zvesti
- 3/5-dňové kluby
- Školenia
- Literatúra

ZRNIEČKA NA INTERNETE

www.hladajanajdi.sk – Nová internetová stránka pre deti, ktoré sa o Bohu chcú dozvedieť viac

Obsah stránky:

dobrodružstvá (spoznávanie biblických postáv a príbehy misionárov), aktivity (denné zamyslenia pre deti, pohľadnice, modlitby...), hry (Divoká jazda, Stavaj kostol, Medvedíky a iné), Spoznaj Ježiša...

PÁR SLOV NA ZÁVER

Od svojho vzniku v r. 1937 po dnešnú dobu Detská misia nikdy nemenila svoje tri základné ciele:

- **osloviť deti evanjeliom Pána Ježiša Krista,**
- **pomôcť veriacim deťom vo viere,**
- **zapojiť deti z necirkevného prostredia do miestnych cirkevných zborov.**

Sme vďační Pánu Bohu za všetkých odvážnych hrdinov viery z Detskej misie, ktorí v dobe náboženskej neslobody tajne k nám prichádzali – robili kurzy, prinášali materiály na vyučovanie a literatúru. Ich zrniečka po rokoch prinášajú úrodu na slávu nášho nebeského Otca a sme vďační Pánovi žatvy, že majú svojich nástupcov, ktorí zrniečka evanjelia deťom ďalej rozsievajú.

Jozef Kováč,
riaditeľ
Detskej misie na Slovensku

Jeď na misii právě ty!

Zdá se ti to trochu přehnané? Zrovna ty, kdesi mimo tvé město, v cizí zemi a kultuře?

Hned tě napadlo, že máš dost svých starostí: zaopatřit rodinu, splácet půjčky, aktivně se zapojit do svého sboru... Možná jsi kdysi snil, že budeš misionářem, jenže jsi neměl peníze, nebylo možné cestovat, nevěděl jsi, jak na to. V současnosti možnosti jsou, finance by se našly, ale náš čas se nám obětovat nechce. Léto máme naplánované už v prosinci a přes školní rok to přece nejde. Moje máma říká: „Dobrá výmluva není špatná.“ Záleží jen na tobě, jestli chceš ochutnat krátkodobě misii v zahraničí a ověřit si, jestli tě Bůh volá na zahraniční „misijní pole“, nebo jestli máš šířit Ježíšovo evangelium jen ve své domovině a zahraniční misii máš podporovat modlitbami a financemi.

Chci tě povzbudit, aby ses ptal Boha, kde tě skutečně chce mít.

E. Poloha

Na těchto českých odkazech se dovíš, jak se dostat na misii do zahraničí:

www.cz.om.org
www.wycliffe.cz
www.nfkms.cz

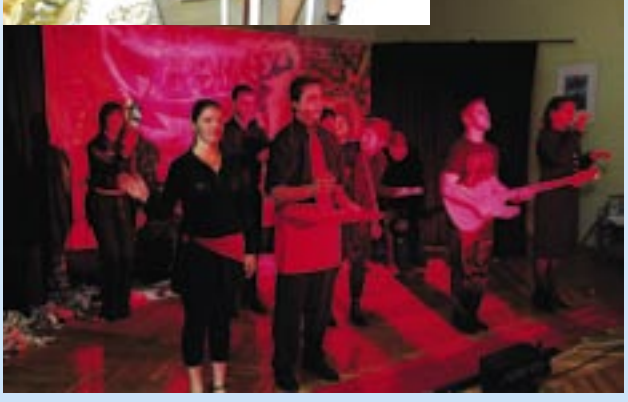

Word of Life - Biblický Institut Maďarsko

Nabízí velmi unikátní jednoletý nebo dvouletý studijní program pro ty, kteří mají touhu poznávat nejen Bibli, ale Boha samotného prostřednictvím Jeho Slova.

Studenti se učí orientovat v Božím Slově a následně jej také praktikovat v každodením životě.

Jsou zapojeni do služby a postaveni před praktické výzvy. Jedním z prvních kurzů je „Evangelizace pod širým nebem”, kde studenti v praxi, poté co absolvovali teoretickou výuku, šíří evangelium v centru Budapešti. Každý student je po celý akademický rok zapojen do minimálně jedné z následujících aktivit: dramatická skupina, hudební skupina, sportovní misie, evangelizační tým, nedělní škola nebo biblické kluby pro děti a mládež.

Výuku na BI WOL, která probíhá již od roku 1994, zajišťují zdejší učitelé a kazatelé s dlouholetými zkušenostmi, stejně jako universitní profesoři z celého světa, kteří se přijíždí podělit o své znalosti a zkušenosti ve svém oboru. Studenti mají možnost s nimi navazovat osobní rozhovory a jsou tak obohaceni množstvím praktických rad.

Veškeré vyučování probíhá dvojjazyčně, a to v angličtině a maďarštině. Kromě zlepšení jazykových schopností, zde člověk pozná i nové kultury, protože sem jezdí studenti z celého světa (Brazílie, Nový Zéland, USA, Kanada, Filipíny, a jiné).

Studium je podmíněno ukončeným středoškolským vzděláním.

Více informací o tomto programu najdete na webových stránkách:
http://eletszava.org/en/discover-the-bi.html

z BI WOL Maďarsko,
Václav Chumchal

Exit 316:

Kresťanskí vedúci mládeže o imidži

Jozef Volanský

Relácia EXIT 316 je vysielaná každú stredu od 18.05 hod. na ČT2. Aktuálnou témou posledného vysielania tejto relácie bol imidž. Opýtali sme sa na názory mládežníckych vedúcich jednotlivých kresťanských organizácií k tejto téme.

Aktuálna anketová otázka znela: Akú dôležitosť má pre vás imidž? Ako ovplyvňuje imidž váš pohľad na človeka?

Ján Buc
Združenie kresťanských spoločenstiev mládeže

Imidž je súčasťou života pre mnohých mladých ľudí a myslím, že mnohí túto skutočnosť dvíhajú až príliš vysoko. Ak by som povedal, že imidž je pre mňa ničím, klamal by som. Ale nie je to niečo, čo by ma absolútne motivovalo a výrazne ovplyvňovalo. Samozrejme, že pri bežných stretnutiach, akciách, aktivitách sa snažím aj cez svoje oblečenie priblížiť k mladým. Vnímam, že ak som aspoň trochu „v kurze“, tak sa ľahšie lámu bariéry a múry a skôr dokážeme nájsť spoločnú vlnu aj v hlbších otázkach života, a potom je to len krok k tomu, čo je pre nás najdôležitejšie – smerovanie k nebu.Snažím sa na človeka pozerať nie cez prizmu imidžu, ale cez srdce. Viac rokov som strávil v práci s bezdomovcami a naučil som sa, že vonkajšok nie je vždy hodnoverným kritériom pohľadu na človeka. Učím sa na človeka pozerať ako na toho, ktorého mám milovať, bez ohľadu na to, kým je a ako vyzerá. Myslím, že Ježiš jasne ukázal na toto smerovanie – dokázal milovať všetkých – od malomocných až po mýtnikov.

Daniel Dostrašil
Jednota bratrská v Ústí nad Orlicí

Imidž je nanic, poslouchej žížeň, říká PEPSI. Souhlasím. Imidž totiž nemá sloužit k potvrzování vlastní identity. Identitu jsme našli v Kristu. Nesouhlasím. První dojem, který každý z nás udělá na své okolí, je důležitý. Reprezentujeme Krista. To je důvod k péči o imidž.

Oľga Komrsková
OZ Nová nádej Slovensko

Pre mňa je dôležité čítať človeka podľa jeho imidžu. Jeho oblečenie, účes, neverbálna komunikácia alebo komunikácia ako taká mi veľakrát povedia to, čo človek sám nepovie. Takto vnímam imidž aj u seba. Preto je pre mňa dôležitý. Moje oblečenie... často vyjadruje moje nastavenie, sebavedomie, náladu... nepodceňujem ho, ale neprikladám mu ani magickú moc.

Andrea Miklovičová
saleziánske združenie Laura Bratislava

Od momentu, keď som sa vedome rozhodla, že chcem svoj život prežiť ako dar a venovať sa iným a nie vrtochom vlastného egoizmu, som začala svoj imidž považovať za menej dôležitú hodnotu ako dovtedy. Moje rozhodnutie darovať život mladým ľuďom ma stálo dosť energie a na imidž mi už nezostávalo síl.

Neskôr som si všimla dynamizmy, ktoré fungujú vo svete mladých ľudí, a uvedomila som si, že imidž je spôsob jazyka, ktorým sa im môžem prihovoriť a odovzdať im určité posolstvo bez toho, že by som niečo hovorila. A tak som si začala dávať pozor na to, čo a ako si oblieka, ako sa prezentujem a podobne. Myslím, že to má svoj význam – aj keď som rehoľná sestra a nosím rehoľné rúcho. Hlavné posolstvo môjho imidžu má byť: Aj keď Ti chcem odovzdať hodnoty, ktoré sú pre dnešnú dobu alternatívne, som ti blízka a chcem hovoriť jazykom, ktorému porozumieš.

Hneď ma zaujmú mladí ľudia, ktorí majú alternatívny imidž – buď prehnane pútajú pozornosť, alebo sú akosi zanedbaní – nie sú in. A zaujmú ma aj tí „mainstreamoví“. Je to pre mňa prvá informácia, prvá komunikácia, ktorú ten človek ku mne vysiela, a ja sa vždy pýtam sama seba, ako to súvisí s jeho vnútrom, s jeho hodnotami a osobnou históriou. Dáva mi to aj orientáciu, ako sa k tomu človeku priblížiť.

David Novák
Církev bratrská Odbor Mládeže

Vzhledem k tomu, že zrcadlo, do kterého se dívám, nelže, má pro mně image sestupnou důležitost. Nicméně, pokud myslíte image jako určitý projev, kterým se prezentuji před druhými a který je širší než jen vnější vzhled, potom si někdy dávám pozor na to, jak na druhé působím. Většinou záleží na prostředí, ve kterém se nacházím. Vědomě se snažím, abych ze sebe nedělal frajera, snad se to daří. Image druhých mně ovlivňuje, ale vzhledem k tomu, že díky své práci s lidmi jsem poznal, i co se skrývá pod povrchem, mne jejich image moc nebere.

Pavel Pokorný
Diecézní centrum pro mládež v Českých Budějovicích

Za sebe bych chtěl říci, že image určitě něco vypovídá o člověku, o tom, co on považuje za hezké a vkusné, ale snažím se vidět člověka jako osobu, která se může i za svůj zevnějšek schovávat a chovat se tak, jak si myslí, že bude buď obdivovanější nebo zajímavější... Resumé: první dojem se vždy odrazí od image osobnosti, ale mnohdy se plete...

Lucie Řehořová
Evangelikální sbor Elim v Písku, Služba mládeži

Image je téma aktuální a to zejména pro mladé. Budu teď mluvit z pohledu mládeže a služby mládeži. Myslím si, že image, nebo řekněme spíš snaha být „in“, je důležitou součástí misie mezi mladými lidmi. A je-li image důležitá pro svět, a chceme-li my jako křesťané svět zasahovat, pak musí být image důležitá i po nás. Nemůžeme ji ignorovat. Samozřejmě, že jde o věc povrchní a nelze podle ní vůbec posuzovat srdce člověka, nicméně pokud vyrazíte mezi mladé v módním stylu 80. let, je to přesně to, podle čeho si vás mladí zařadí do kategorie „mimoň“, a vaše názory poputují do naprosto stejné kategorie. Myslím, že by o sebe měli křesťané dbát. Považuji to u sebe za součást zodpovědnosti, kterou mám jako křesťan – reprezentovat Krista.

Osobně mám za to, že první dojem, který člověk budí tím, jak vypadá, má vliv na každého. Tedy alespoň na mne určitě. Nicméně stále znovu se přesvědčuji o tom, že se podle image opravdu nelze orientovat. Mnohem zajímavější je

to, co je v člověku, v jeho srdci a v hlavě, než co má na těle a na hlavě.

Dagmar Štefanová
Arcidiecézní centrum života mládeže Nazaret

Image... Je to možná malinko póza, maska, za kterou se můžeme schovat, hra, kterou hrajeme pro okolí. Moc důležité pro mne není, můj pohled na druhé však ovlivňuje. Zvlášť, když je znát, že držet si svoje image dá tomu člověku dost práce, tak mne to malinko popouzí, proč si na něco, někoho hrát?

Petra Vašíčková
Vysokoškolské katolické hnutí Olomouc

Člověk jakožto společenský tvor se snaží sžít s danou společností. Myslím, že se přirozeně snažíme neustále na někoho dělat dojem a mnohokrát si to už ani neuvědomujeme. Tvrdit, že se nesnažím na lidi dělat dojem a že je mi jedno, co si o mě myslí, by bylo značně pokrytecké. Míra snahy, kterou se snažím dělat dojem na lidi, se však liší podle jednotlivých obdobích v mém životě. Mám období, kdy mi zas tak na image nezáleží a mým opakovaným výrokem je „image je na nic“. Ale pak jsou tu chvíle, kdy se člověk pod tíhou očekávání okolí snaží onu image udržet. Jako pro člověka vychovaného v této společnosti -- ano, image je důležitý. Ale jako Boží človíček, co se cítí natolik svobodný, že se dokáže odpoutat od mínění druhých a cítí, jak je nahý před Boží tváří, si uvědomuji, že pohled, jakým se na mě dívá ten svět venku, není tak důležitý, jak ten, kterým mě vidí Pán. A tak je vlastně celý můj život takovým malým bojem mezi tím „být světa“ a „být Boží“.

A můj pohled na člověka? Jako budoucí sociální pracovnice, která bude pracovat s různými lidmi, snažím se nedělat rozdíly mezi lidmi a pokouším se odbourávat své předsudky. Chtěla bych umět brát lidi takové, jací jsou. Není to však vůbec jednoduché a osobně to vidím na celoživotní práci.

Tomáš Uher
Univerzitní křesťanské hnutí

Image, nebo-li „obraz“, vnímám jako pevně spojenou s identitou. Jakou identitu si člověk přikládá, takový obraz bude dávat. Jsem přesvědčen, že image je důležitý, neboť jsme byly stvořeni k tomu, abychom byli obrazem Božím (1. Moj 1, 27). Po pádu jsme se takovému obrazu vzdálili, ale v Kristu je nám nabídnuto být nejen jeho obrazem, ale i dítětem (Jan 1, 12). Věřím, že každý člověk je pro Boha vzácný a individuální image vyplývá z toho, jaký má člověk postoj ke svému Stvořiteli.

Z odpovědi na první otázku vyplývá, že mou odpovědností je člověka milovat, neboť ho miluje můj Stvořitel a Pán, Ježíš Kristus. Ať tomu věří, či nevěří“.

Majte takých v úcte

Ľubomír Počai

Téma „kazateľ“ je v súčasnosti veľmi aktuálna, pretože zo strany dnešnej spoločnosti je cirkev aj s duchovnými pracovníkmi nesmierne podceňovaná a znevažovaná. Skrze cirkev pritom prichádza riešenie mnohých osobných aj spoločenských problémov.

Kázané Božie slovo malo na môj život od malička veľký vplyv, vďaka tomu, že ma moji rodičia vodievali do zhromaždenia v nedeľu aj uprostred týždňa už od útleho veku. Keď prišiel čas môjho životného rozhodnutia ohľadne večnosti, bol to práve kazateľ, ktorého som vyhľadal. Tam v súkromí kazateľského bytu sme kľakli na kolená a v modlitbách s prosbami za odpustenie všetkých mojich hriechov som prežil znovuzrodenie a nastúpil novú radostnú cestu v mojom živote. Tým som bol uchránený od mnohých nebezpečných chybných krokov v živote a ďalšie roky boli sprevádzané Božím požehnaním.

Osobne si prácu kazateľov vážim z niekoľkých dôvodov:

1. Pracujú v duchovnej oblasti, ktorá stojí v pozadí všetkého, čo sa okolo nás deje. My ľudia sme iba sluhami duchovných mocností, a to podľa toho, komu slúžime – Bohu alebo Nepriateľovi.
2. Pracujú v oblasti, ktorá je v porovnaní so súčasným technicko-informačným rozvojom zahalená mnohým tajomstvom, a patrí snáď k najmenej prebádaným oblastiam. To znamená, že tam vládne mnoho povier, domnienok, nejasností, nedorozumenia a práca je veľmi ťažká a náročná.
3. Sú Božími služobníkmi.
4. Božie slovo nám hovorí, že takých máme mať v úcte.
5. Cieľom ich práce nie sú dočasné materiálne hodnoty, ale záchrana hynúcich duší, ktoré sú nesmrteľné, večné; ďalej premena životov, budovanie ľudských charakterov a mnohé ďalšie hodnoty, ktoré sú nepominuteľné.
6. Ich úlohou je budovanie duchovného chrámu prostredníctvom miestnych zborov, budovanie cirkvi, ktorá má v stvorení najvyššie postavenie a ktorej dosah si teraz ešte nevieme ani predstaviť (Ef. I).
7. V tejto práci je kľúč k riešeniu všetkých problémov sveta.

Na život kazateľov, pastorov, farárov a ďalších cirkevných pracovníkov sú kladené vysoké požiadavky, pretože podľa neho ľudia posudzujú mnoho ďalších vecí.

Ak im chceme prejaviť úctu, môžeme to robiť niekoľkými spôsobmi:

- Môžeme sa za nich a ich rodiny pravidelne modliť.
- Môžeme ich prácu podporovať svojimi postojmi – morálne,
- svojimi prostriedkami – materiálne, finančne,
- svojimi schopnosťami a obdarovaním tak, že sa zapojíme do služby v zbore.

S rastúcim vplyvom kazateľov porastú aj zbory a s nimi aj vplyv evanjelia v našej morálne zúbožanej spoločnosti. Stále viac ľudí bude nachádzať riešenia a východiská zo životných problémov.

Bude menej zúfalstva, bolesti, sklamania a viac radosti, pokoja a nádeje.

Rozlúčka so sestrou Boženkou Kešjarovou

R. Dvořáková

Dňa 5. apríla 2011 sa konal slávnostný pohreb Boženky Kešjarovej, manželky kazateľa Michala Kešjara.

Život sestry Boženky bol reťazou mnohých radostí, ale aj nepredstaviteľných ťažkostí a strastí.

Ešte mladučká, sedemnásťročná, sa vydala za kazateľa Michala Kešjara, ktorého práve povolali za kazateľa zboru BJB v Jelšave. Neskôr ho povolali do zboru vo Vavrišove, bolo to práve po skončení vojny, v čase radostného rozletu i nových perspektív. A práve z iniciatívy brata Michala Kešjara sa začal stavať biblický domov v Račkovej rodine, čo bol vtedy Boží zázrak, lebo o dva roky sa v ňom už konala celoštátna konferencia.

V roku 1948 brata Michala pozvali za kazateľa do Bratislavy a vtedy sa stal predsedom „Náboženskej obce baptistov“. Bola to pocta, ale aj ťažká zodpovednosť. Práve sa začala doba „temna“, keď v roku 1952 rozpútali komunisti neľútostný boj proti náboženstvu i proti veriacim. A vtedy sestra Boženka s manželom prežili najväčšiu životnú skúšku. Raz v noci, keď sa brat Michal vracal z Prahy, z ústredia BJB, prišli do bytu neznámi muži, počkali naňho, kým sa nevrátil, do rána sa prehrabávali v papieroch, celý byt prevrátili naruby, všetko cennejšie pobrali, brata Michala zatkli a odviekli. Vtedy táto hrôza postihla celé vedenie našej jednoty.

Michala Kešjara odsúdili na päť rokov. Manželka Boženka sa mala po súde presťahovať s tromi malými deťmi zo štvorizbového bytu v Bratislave do jednoizbovej chalupy v Dobšinej na východnom Slovensku. V tejto zúfalej situácii sestru Boženku prichýlilo bratstvo z miloslavovského zboru. Ubytovali ju v zadnej miestnosti modlitebne. Takmer sedem rokov tu za veľmi skromných podmienok žila aj s deťmi. Na živobytie pre seba a deti si zarábala v miestnom záhradníctve. Manžela pre oslabené zdravie po triapolročnom väzení predčasne prepustili. Pracoval potom ako stavebný robotník. Pretože sa piatim ťažko žilo v malej izbičke, pustili sa doslova s prázdnou dlaňou do stavby rodinného domu v Miloslavove. Keď dom dostavali, v politickom živote práve nastal odmäk a brata Kešjara znova pozvali do Nesvad za kazateľa. Keď po toľkých rokoch provizória konečne mohli bývať vo vlastnom dome, brat Kešjar dal prednosť Božiemu volaniu pred osobným pohodlím. V roku 1975 ho zvolili za predsedu Ústrednej rady BJB bývalej ČSSR.

Horlivá práca, v ktorej nepoznal oddych, oslabila jeho väzením podlomené zdravie a v roku 1980 si ho ako 64-ročného Pán povolal do nebeského domova.

Len ťažko si možno predstaviť, aký ťažký mala sestra Boženka život. Dokopy sa sťahovala jedenásťkrát, pričom na mnohých miestach zakaždým znova museli stavať, a svoj život dožila ako „hrdinka viery“ v Miloslavove, u svojho syna Miloša. Na rozlúčku s ňou prišli bratia a sestry z mnohých zborov. Pohrebný príhovor predniesol brat kazateľ M. Tóth a požehnane poslúžil spojený spevokol miloslavovského i bratislavského zboru.

K oslavě vzniku státu Izrael
zve Operace Ester a MO Kostnické jednoty

IZRAEL ŽIJE – AM JISREAL CHAI!

TEREZÍN - neděle 15. května 2011

Kulturní dům na náměstí ve 14 hodin

PROGRAM

NAPLNĚNÁ PROROCTVÍ DANÁ IZRAELI
Brian Gemel z Velké Británie

INFORMACE O VŠESTRANNÉ ČESKO-IZRAELSKÉ SPOLUPRÁCI
Účast přislíbil JUDR. Pavel Smutný
prezident Česko-izraelské obchodní komory

IZRAELSKÉ PÍSNĚ A HUDBA
Zuzana Wirthová – zpěv
Jožin Gušlbauer – kytara
Hejretband - zpěv s doprovodem

IZRAELSKÉ TANCE
za příznivého počasí na náměstí s průvodem městem
taneční skupina SimchaT z Ústí nad Labem

VÝSTAVA OBRAZŮ VÁCLAVA LAMRA
Moderuje Radek Hejret
ICEJ

Přihlášky na dopravu autobusem Praha – Terezín – Praha přijímá L. Hallerová
e-mail: hallerova@volny.cz, mobil: 774 572 671, telefon: 242 428 814

Svetlý breh

Niečo ma gniavi.
Neviem čo.
Pozriem sa bližšie
a vidím, že je to
hriech.
Vezmem ho na plecia
a vystúpim
na svetlý breh.
Tam vidím kríž a na ňom
Božieho Syna
za moje hriechy mrieť.

Ondrej Betko: Svetlý breh

Aktualita
Veľká Británia
(11. marca, RV)

Piatkové vydanie denníka L´Osservatore Romano prináša správu o tom, že Najvyšší súd Anglicka a Walesu vydal súdne rozhodnutie, na základe ktorého bolo potvrdené odmietnutie zverenia detí do opatery kresťanským manželom z Apoštolskej cirkvi, na základe ich morálnych princípov týkajúcich sa sexuálnej a homosexuálnej výchovy. V rozhodnutí súdu sa uvádza, že morálne princípy, založené na náboženskom presvedčení manželov, sú „nebezpečné“ pre výchovu detí, pretože „vyjadrili názory, ktoré sú proti homosexualite, porušiac tak normu z tzv. „Aktu rovnoprávnosti“. Tento zákon, vydaný v roku 2010, trestá akúkoľvek diskrimináciu na základe pohlavia a osobitne voči homosexuálnym párom. Zákon okrem iného predpokladá aj adopciu detí týmito pármi. Podľa Najvyššieho súdu toto rozhodnutie nebolo urobené na základe náboženskej príslušnosti manželov, ale preto, že „pre zákon a pre náš spôsob života je základom, aby každej osobe bola garantovaná rovnoprávnosť. Zákony, ktoré chránia pred diskrimináciou na základe sexuálnej orientácie, sú viac ako náboženské presvedčenie,“ uvádza sa v záverečnej správe. Voči tomuto rozhodnutiu sa postavili viaceré kresťanské agentúry, Konferencia biskupov Anglicka a osobitne Canterburský arcibiskup Rowan Williams, ktorý v otvorenom liste uvádza, že vláda, ktorá chce garantovať princípy tolerancie, nemôže v kontroverzných morálnych otázkach rozhodovať iba na základe jedného zákona. Existujú totiž iné zákony, ktoré berú do úvahy náboženské presvedčenie v oblasti zdravotníctva a výhrady vo svedomí. Manželia Owen a Eunica Johnsonovci už v minulosti mali v krátkodobej opatere viac ako pätnásť detí s psychickými poruchami. Po vynesení rozsudku manželia vydali vyhlásenie, v ktorom podčiarkujú, že kresťanská viera už v samom základe odmieta akúkoľvek diskrimináciu: „Chceli sme ponúknuť lásku a domov deťom, ktoré to najviac potrebujú. Nesúhlasíme s tým, že naše kresťanské morálne princípy sú nebezpečné. Byť kresťanom neznamená nebezpečenstvo, ktoré je v rozpore so zákonmi a nemalo by to byť posudzované ako prekážka pri výchove a vzdelávaní detí.“

(TK KBS, RV js; dj) 20110312003

www.radio7.sk

rádio 7
rádio pre život

Satelitné a internetové vysielanie pre vás:

- spravodajstvo
- svedectvá zo života
- duchovné úvahy
- kresťanská hudba

Banská Bystrica **107,7 MHz**

Počúvajte nás a podporte naše vysielanie

satelit Astra 3A

Ak sa vám naše vysielanie páči, podporte nás.
Tatra banka č.ú. **2629010483/1100** VS 50.

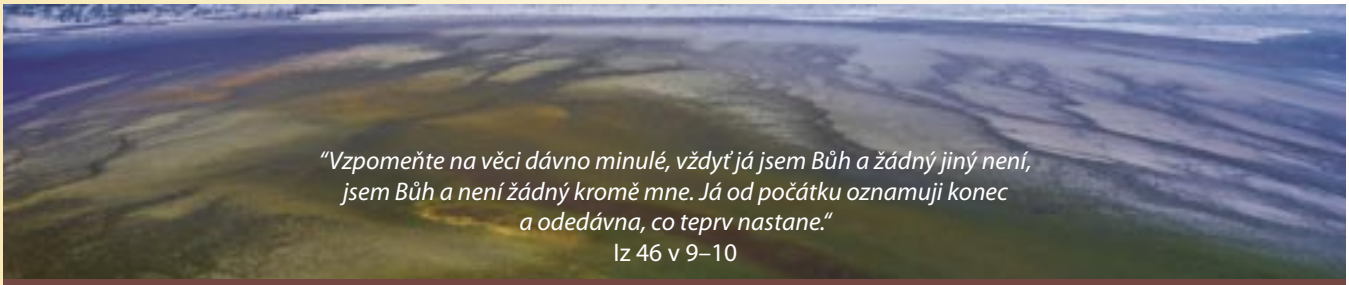

BOŽÍ VĚČNÝ PLÁN ZJEVENÝ V BIBLICKÉM PROROCTVÍ

Porozumění prorocké důležitosti knihy Genesis

13.–15. května 2011

Konference na téma Proroctví v Bibli

KDE
Sbor Bratrské jednoty baptistů v Praze – Vinohrady,
Vinohradská 68, 130 00 Praha 3

KDY
pátek 13. 5. 2011 /19:00–21:00
sobota 14. 5. 2011 /10:00–20:30
neděle 15. 5. v rámci nedělní bohoslužby od 9:30

ŘEČNÍK Brian Gemmell

Vyučování na téma brzký návrat Pána Ježíše Krista, s doslovným výkladem biblických proroctví.

Brian Gemmell je britský teolog, který se zabývá výkladem proroctví Starého a Nového zákona již mnoho let.
Jako člen týmu učitelů britské Národní rady pro studium biblických proroctví (Prophetic Witness Movement International) je často zvaným kazatelem do různých sborů ve Velké Britanii.
Brian pochází z prostředí Bratrských sborů ve Velké Britanii.

Podrobnosti o jeho službě jsou v angličtině k dispozici na **www.rapturedeay.com.**

Další informace o konferenci poskytne
Ludmila Hallerová na **hallerova@volny.cz** nebo Don Gawthorne na **don.gawthorne@seznam.cz.**

Vstup na konferenci je volný. Všichni jsou srdečně zváni.

Dosáhli vrcholu?

Kdysi jsem znala jednu paní učitelku, která se vydala se skupinou horolezců do Nepálu, pokořit osmitisícovku Mt. Everest. Obdivovala jsem tehdy její odvahu. K cestě musela vynaložit mnoho sil i finančních prostředků. Po svém návratu nám předvedla album fotografií. Pohled na bídu lidí v Nepálu v ní zanechal hluboké zážitky a následný výstup do Himalájí byl tak náročný, že vrcholu nejvyšší hory nedosáhla. Nebylo to v jejích silách. Tato žena neznala Boha a spoléhala na své vlastní síly a prostředky. V letošním roce se naši bratři v Kristu, Pavel, Marek a Tomáš, vydali tamtéž, ovšem se zcela odlišným cílem. Tak jsem byla zvědavá na poznatky kluků a hlavně na důvod, proč si k cestě vybrali právě Nepál?

Marek Pezlar, 27 let, CB Letovice: Před osmi lety jsem prožil první oslovení k misijní službě. Byl jsem v té době ve Walesu ve Velké Británii, kde jsem se setkal s mnoha lidmi, připravujícími se na misii. Nové povolání jsem prožil o tři roky později a začal jsem plánovat misijní cestu a službu na lodi Logos od organizace Operace Mobilizace. Ale ze zdravotních důvodů jsem nemohl nastoupit. Konkrétní povolání pro misi jsem prožil na začátku roku 2010 a přemýšlel jsem, že bych odjel do Afriky nebo Nepálu. V Nepálu pracuje již šestý rok moje kamarádka Radka. Je misionářka a já věděl, že v posledních dvou letech pořádali krátkodobé misijní výjezdy. Modlil jsem se k Pánu Bohu, kam mne povede, a za dva dny mi Radka napsala jednoduchou větu: „Ahoj, kdy mě přijedeš navštívit do Nepálu?“ A jelikož si během roku skoro vůbec nepíšeme, bylo rozhodnuto. Potom jsem oslovil Pavla Brücknera a Toma Lanča, zda by jeli se mnou.

Tomáš Lanča, 25 let, BJB Brno: Misii mimo ČR mě Bůh vložil do srdce už začátkem roku 2010 a za misii jsem se začal modlit pravidelně a na konci června mi Marek poslal nabídku zúčastnit se měsíčního misijního výjezdu do Nepálu. Vždy jsem toužil jet na misii někam do Asie. V kapse jsem však měl pouze 1000,- Kč a na cestu jsem potřeboval 40000,- Kč. Modlil jsem se tak, že jestli Bůh chce, abych jel do Nepálu, aby mě pomohl sehnat na to prostředky. Sláva jen Jemu, protože tak učinil, ať už se mě podařilo sehnat si nějakou brigádu nebo mi různí lidé a sbor přispěli. Takže i toto pro mne bylo ujištěním, že mám jet zrovna do Nepálu. V Nepálu jsme byli měsíc. Celý měsíc byl zorganizován OM ČR (Organizace Mobilizace ČR) o 14 dnů v horách a zbytek dnů v Káthamándú a na táboře pro dětský domov.

Co vás v Nepálu nejvíc překvapilo?

M: Přílet jsem zvládl dobře. Z informačních dopisů Radky jsem věděl, do čeho jedu, takže jsem se těšil. Myslím, že mě Pán Bůh stvořil tak, že jsem dost adaptabilní. Přesto mě překvapilo skoro všechno, protože je to jiná země, jiná kultura, jiné zákony. Nejvíce však skutečnost, jak jsou ti lidé přátelští a dávají důraz i na přátelství mezi sebou. Člověk to opravdu vnímá silně a není to jen slovo či fráze.

T: Zvyknout si na krásnou přírodu není problém, horší bylo, zvyknout si na způsob myšlení lidí. Je pěkné, že lidé v Nepálu nikam nespěchají a život tam není tak hektický jako v Evropě a že jsou velice pohostinní. Ale na druhou stranu jejich náboženství (především hinduismus) vede k chaosu, k beznaději do budoucna. Přesvědčuje lidi, že každý si zaslouží to, v čem žije. Těžko se to vysvětluje.

Jaká byla vaše práce?

T: Program sestával ze 14denní misijní cesty. Měli jsme ji strávit v horách prodáváním, potažmo rozdáváním křesťanských knížek (v jednom igelitovém balíčku bylo vždy jedno evangelium, svědectví nějakého křesťana a malý traktát). Rozdávali jsme také Bible - vše v nepálštině. Zbytek měsíce jsme pomáhali na dětském křesťanském táboře a misii v hlavním městě Káthmándú. Mým asi jediným očekáváním bylo, aby se Bůh oslavil na všem, co budeme dělat, a taky se tak stalo.

M: Ve volných chvílích jsme se bavili v místě našeho ubytování s dětmi z dětského domova. Den před odjezdem na trek (misijní výjezd), jsme odjeli do centra hlavního města nakoupit brašnu na prodávání Biblí a knih a nějaké dárky domů. Zároveň nás Radka provedla městem. Pak už jsme jeli na tři plánované treky, každý do jiné oblasti Nepálu. Rozdělili nás do tří týmů. Já jsem šel s klukem ze Švýcarska, Pavel s Tomem šli s Američanem a paní Galina, která přiletěla s námi, šla s jednou Američankou. Poslední den pobytu jsme ještě navštívili tibetský sbor, kde jsme připravovali program pro děti.

V čem se Nepálci liší od nás?

M: Lidé jsou zde přátelští, pohostinní, rádi komunikují a vyptávají se. Pracují většinou v rodinných firmách. Počet dětí je dán Hinduismem, který je v Nepálu zastoupen z 80%. Odhaduje se, že v rodinách se narodí průměrně 3-4 děti. Nepálci se dožívají průměrně 65 let. Ale viděl jsem tam i starší obyvatele.

T: Nepálce bych rozdělil do dvou skupin. Jedna žije ve velkých městech, což je více méně jen Káthmándú a Pokhara, a druhá žije ve vesnicích. Ve městech jsou již lidé hodně ovlivněni turismem, takže žijí pro peníze. Na vesnici jsou však stále neuvěřitelně pohostinní a milí. Ve městech se převážně bydlí ve zděných domech, na vesnici jsou to převážně jednoduché domy, postavěné ze dřeva a hlíny. Podlaha je jen z udusané hlíny. Volného času moc nemají, protože pracují šest dnů v týdnu, 12 hodin denně. Ve městech se živí všelijakou prací: obchody, taxikařením či nošením břemen za úplatu. Na vesnici většinou všichni jen obdělávají svá políčka a to převážně rýžová. Ve volném čase bych řekl, že jen tak spokojeně sedí a radují se ze života.

Lidé v Nepálu vyznávají jiná náboženství. Jak přijímají křesťany?

M: Osobně jsme se nesetkali s tvrdou konfrontací či odmítnutím. Spousta lidí poslouchá vypravování o Ježíši a ti, kteří nechtějí slyšet, vlídně odmítnou. Jelikož všichni Nepálci v něco věří, je sdílení s nimi v tomto ohledu jednodušší než v zemi, kde je hodně lidí ateistických.

T: Křesťany povětšinou přijímají. A i když je zde oficiálně cizincům zakázáno šířit křesťanství, s žádným pronásledováním jsme se zde nesetkali. V Káthmándú působí cca 400 různých sborů, a v oblasti hor, kde jsme cestovali 12 dnů, jsme navštívili dva sbory. Jeden měl 24 a druhý 60 členů. Nepálci většinou nejsou kvůli své víře nijak pronásledovaní, ale občas se stane, že rodiče vyhostí své děti za to, že přijali Krista, nebo nám například v jednom sboru říkali, že si celá vesnice na protest vyholila hlavy, když pár lidí uvěřilo v Ježíše.

Podařilo se vám dosáhnout vytyčeného cíle?

T: Cílem naší cesty bylo zvěstovat ukřižovaného a zmrtvýchvstalého Krista lidem v Nepálu a povzbudit místní křesťany. Vše, co jsme chtěli učinit, se také díky Bohu mohlo uskutečnit. Potěšilo mě, že Nepálci měli zájem ve většině případů slyšet o Kristu. A naopak mne zarmoutilo, jak neohleduplní jsou Nepálci ke svému okolí, ať už přírodě či k ostatním lidem. Věří totiž, že si to zasloužili tím, jak žili v minulém životě.

M: Chtěl jsem být nástrojem Božím, plnit Jeho vůli a odjíždět odsud s pocitem, že Pán Bůh jednal skrze nás. Chtěl jsem se setkat s lidmi, k nimž mne vedl Bůh, a toužil jsem, aby na ně vylil své požehnání skrze mne. Mohu říci, že s takovým ujištěním jsem opravdu z Nepálu odjížděl. Díky Bohu!

Jak jste všechno zvládali?

Jak k vám Pán promlouval?

M: Duchovně, duševně i fyzicky jsme vše zvládali díky Pánu Bohu dobře. Ve všech oblastech se o nás Pán staral. V Nepálu jsem se cítil zdravěji než v naší zemi. I když jsem žil nějakou dobu v prašnějším prostředí, nepotřeboval jsem kapesník. Zato po návratu do ČR jej potřebuji neustále. Těžší to bylo s jazykovou bariérou. Nemohl jsem více komunikovat. Někdy mne to dost mrzelo, ale musel jsem se s tím nějak vyrovnat a uvědomit si, že za jeden měsíc pobytu rozhodně nebudu mluvit jejich jazykem a rozumět jim. Pán Bůh k nám promlouval v mnoha oblastech. Například jsme si uvědomovali své nastavení potřeb. Co jen si myslíme, že všechno potřebujeme. Ale hlavně mi Pán upevňoval mou víru, důvěru v Něho samého a spolehnutí se na Něj za všech okolností.

T: V Nepálu jsme pobyli celkem 26 dnů a změnila se podstatná část plánované cesty. Ale vnímali jsme, že nás Pán Bůh chce mít právě tam, kam nás každý den vedl. Povzbuzovaly nás chvíle s místními křesťany a modlitby s nimi za jejich rodiny i za nemocné. Modlili jsme se v jedné nevěřící rodině a v jedné misijní nemocnici, o jejíž existenci jsme vůbec nevěděli a do níž nás Pán Bůh vedl. Viděl jsem, jak Pán Bůh jednal v lidských srdcích. Jak během pár minut měnil postoje a pohledy lidí. Úžasným způsobem jsme se setkali s Čechem, žijícím v jednom budhistickém chrámu, kam jsme s Pavlem a Tomem šli za účelem rozdávání letáčků o Ježíši. O tom, že v chrámu pobývá náš krajan, jsme se dověděli až na místě. Dal se s námi do řeči jeden budhistický mnich a řekl nám o něm. Další den jsme za ním zašli a mohli jsme mu zvěstovat evangelium a modlit se. Ne sice za jeho obrácení, ale bylo fajn, že jsme se modlili k našemu Pánu Bohu.

Co tě nejvíc potěšilo?

M: Potěšila mne spousta věcí - lidé

a hlavně místní křesťané, když člověk vidí jejich víru a upevnění v Kristu. Hlavně se mi líbilo sdílení s nimi. Například při našem dotazu, za co se pro ně můžeme modlit, nezmínil nikdo z nich své potřeby. Všichni jen říkali: „Modlete se za šíření Božího slova u nás a za to, aby hodně našich lidí poznalo Ježíše Krista.“ To je moje zkušenost. Cítil jsem se tam užitečný na každý den, že tam pro někoho jsem a pro někoho žiji. Cítil jsem se potřebný.

S čím se osobně nemůžeš vyrovnat a co tě Pán Bůh naučil?

T: Zatím se nemohu vyrovnat s tím, že jsem musel po měsíci odjet zpět do ČR. Díky Bohu - jeho ochraně a posile - jsem dobře zvládal pěší túry po horách. V mnoha situacích k nám Bůh promlouval. Vedl nás na cestě, kam máme jít dál, krásné bylo spolehnout se na jeho vedení. Kdybych mohl, hned bych odjel zpět, i na delší dobu.

Vrcholu Mt. Everest naši bratři také nedosáhli. Dosáhli však hlavního cíle své cesty: zvěstovali ukřižovaného a zmrtvýchvstalého Krista na místech, kam je Pán Bůh poslal, povzbuzovali místní křesťany, pomáhali všude, kde bylo třeba. A Pán jim na cestách žehnal. Na Boží cestě životem je nejúžasnější skutečnost, že On od nás nežádá maximální vysílení až do úmoru, ale žádá nás samotné, naši poslušnost a poddanost, naše srdce. Naši bratři se nesnažili zalíbit lidem, nehledali lidskou slávu, ale slávu Boží. Věří, že skrze ně Pán promlouval k lidem v Nepálu, aby i oni mohli jednou vejít do Jeho království.

Rozhovor vedla
Marie Horáčková

Až půjdu...

**Až půjdu přes údolí stínů smrti,
nepůjdu sama!**

**Láska mi vykvete v očích
pod teplem zjizvené dlaně,
kterou mi Ježíš položí na čelo.**

**V srdci mi zazvoní radost
oblitá jasem hvězd bílých
dvou, které plakaly nad hrobem Lazara.**

Tmy neuvidím...

**Královna s trůnu sesazená
odejde Bázeň, klopíc zrak.**

**Až půjdu přes údolí stínů smrti,
nepůjdu sama,
a proto se nebudu bát.**

M. Rafajová: Za Ním

Za fotografie publikované v tomto čísle pekne ďakujeme.
Ich autormi sú:
R. Bohuslav, J. Hrivňáková, L. Kešjar, V. Malý, A. Vrana,